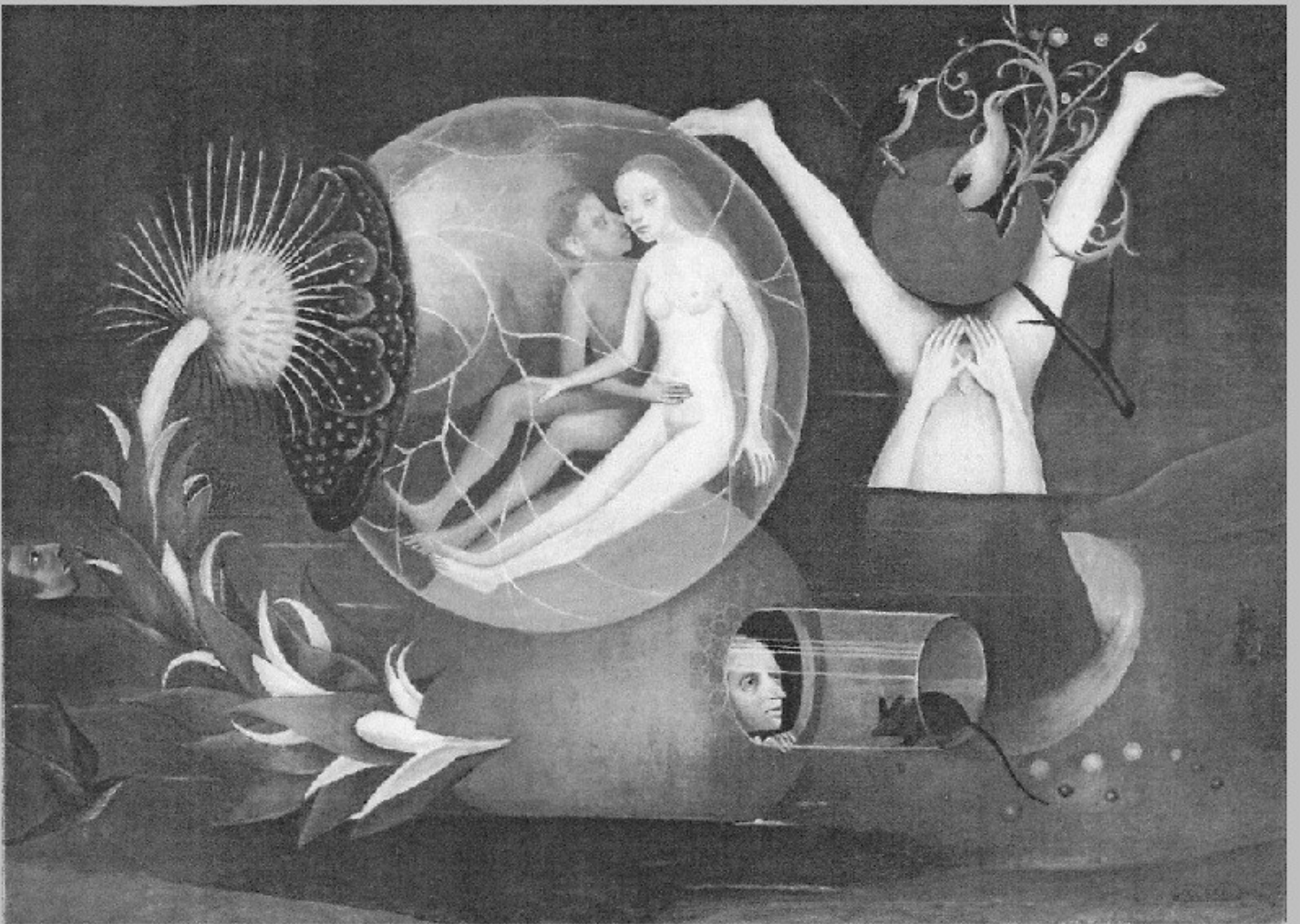

Βαλάντης Βορδός

Ανάμεσα σε δύο θλίψεις
κι εφτά νύξεις

Ποίηση

Βαλάντης Βορδός

**Ανάμεσα σε δύο θλίψεις
κι εφτά νύξεις**

Τίτλος του Πρωτοτύπου: “ **Ανάμεσα σε δύο θλίψεις κι εφτά νύξεις**”

Συγγραφέας: **Βαλάντης Βορδός** [balantisvordos@hotmail.com]

Ο πίνακας του εξώφυλλου και του οπισθόφυλλου είναι λεπτομέρεια από "Τον Κήπο των Επίγειων Απολαύσεων" του Hieronymus Bosch.

ISBN: 978-960-93-4145-5

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#) , [Χαριτίνη Ξύδη](#)

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 9

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 04/06/2012

Μέγεθος Αρχείου: 1,2 Mb

Σελίδες: 94

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria, 14

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού,
του μεταφραστή ή του εκδότη*

*Στη μνήμη του πατέρα μου Χρήστου.
Στη μητέρα μου Αναστασία*

Πρόλογος.

Ακόμη κι αν «η μισή Ρίτα δεν έπεφτε στο μπαρ», ακόμη κι αν εγώ δεν χρειαζόταν να παραβιάσω μια σειρά «ψυχαναλυτικών» κανόνων, γράφοντας για την ποίηση του Βαλάντη Βορδού, είναι βέβαιο, πως εκείνος θα άνοιγε την πόρτα του συνεργείου του. Η ποίηση του Βαλάντη Βορδού είναι συνεργείο. Είναι και γκρεμός. Είναι και ένα ενεργειακό κλαμπ στο down town. Σε παίρνει από το χέρι και σε ξεναγεί ανάμεσα σε κακόφημα στέκια, κοιμητήρια, φούρνους, καταγώγια, σε απεγνωσμένο δωμάτιο που το πιστεύεις! Πάνω του περνάει ένας αλλόκοτος σχηματισμός μαύρων ερωδιών. Στέκεσαι, απροσδόκητα έκθαμβος, μπροστά σε κάτι του στερεώματος που ως τώρα δεν σου είχε αποκαλυφθεί. Μέσα σ' αυτό το συνεργείο, γεννιέται μάλλον ένα καινούριο πλάσμα (αίματος), για να ριχτεί στα ριζά του γκρεμού ένα εξίσου ολοκαίνουριο ποιητικό σώμα. Σε κατακλύζει σφοδρό, σε πάει ένα βήμα πιο μέσα, πολλά βήματα πιο μέσα. Σε προχωράει στη ζωή, με τη λύπη και ταυτόχρονα τη χαρά, του χαραγμένου. Η τύχη είναι, πως, σχεδόν, ανταμώνεις με την αιωνιότητα...Πλησιάζεις, τόσο κοντά, σ' αυτή την αλκοολούχο γαία που αναριγείς από το δέος. Ο ποιητής, συρραφέας ερήμου, σε βυθίζει στο πηγάδι της Περσεφόνης για να σου δωρίσει απλόχερα το πέταγμα, την ακριβώς επόμενη στιγμή, ενισχύοντας τη δυναμική του φτερουγίσματος, με στίχους άλλης διάστασης. Θέλω να πω, διαβάζοντας, περνάς αναπόφευκτα σε μια άλλη διάσταση. Αναγνώστης εν παραφορά στη διάσταση της ξαστεριάς.

Δίχως κανένα ωραιολογικό στοιχείο, αλλά εμμένοντας στον ακόσμητο προφορικό λόγο, η γνωριμία σου με τους ήρωες, τα κινηματογραφικά πλάνα στο μπαρ, τα συνθετικά σκηνικά από το φούρνο στο κοιμητήριο, από το μπαρ στο δωμάτιο, θα μπορούσαν να είναι το ζενερίκ για μια εισαγωγή στην ποιητική του άτεγκτου «ασκητισμού».

Μυείσαι, στίχο το στίχο, στην αρχαία πάλη που ιχνογραφείται άμεσα, στέρεα, καθαρά, ανάμεσα στο ορατό και στο αόρατο, στο δυνατό και στο αδύνατο, στην ύλη και στο άυλο. Βιογραφώντας τις συγκρούσεις, τις εμμονές, τις επαναστάσεις, τις ταραχές, τις ευχές, τη φυγή, η ποίηση του Βαλάντη Βορδού αντιδρά πότε ήπια και πότε επιθετικά, στο τέλος γενναία, διεκδικώντας το σθεναρό και τρυφερό της σώμα.

Σώμα, με παλμό, ρυθμό, εσωτερικότητα. Κινείται όπως το τρένο σ' ένα ασίγαστο δρομολόγιο από τη ζωή στο θάνατο και πίσω... στην πλωραία ζωή. Η εναλλαγή από το σκοτεινό στο φωτεινό, από τη σιωπή στο θόρυβο, δείχνει τον κόσμο τραυματισμένο και εν μέρει αντίρροπο, που χρειάζεται περιποιητική περίθαλψη. Αυτό ακριβώς κάνει η ποίηση του Βαλάντη. Περιθάλλει. Θεραπεύει. Ζεσταίνει. Σε μαλακώνει και κυρίως σε κρατά ζωντανό.

Μια μαγική μεταφορά στίχων σε κάτι άλλο, διαφορετικό και ταυτόχρονα όμοιό τους.

Κάτι σαν το Τράβελινγκ του Ταρκόφσκι στον Αντρέι Ρουμπλιόφ. Η κάμερα ξεκινάει από τον καταδότη κι όταν επιστρέφει στην αρχική θέση, μετά από περιστροφή 360 μοιρών, εκείνος λείπει από το δωμάτιο. Άλλοτε, ναυαγισμός αναμνήσεων. Από το ένα ποίημα ως το άλλο υπάρχει εγκλωβισμένος χρόνος όπως εκείνος που έδειχναν οι καθρέφτες του Τσόκλη σε κάποιο ερημωμένο χωριό της Τήνου. Χρόνος του έρωτα, της αγάπης, της απώλειας και του πένθους της, χρόνος ύπαρξης. Η ύπαρξη. Διαμπερή ως τραύματα τα ποιήματα, σώζονται στο αλκοόλ, στη μουσική, στο κάπνισμα, στη φασαρία.

Νιώθεις και την αμηχανία. Ωραία αίσθηση. Σύνορο της παιδικής αθωότητας.

Διαβάζοντας, η επιθυμία είναι ένα ταξίδι σε κάποια ίσως περιθωριακή πόλη του διαστήματος...μια σοφίτα με ανοιχτά παράθυρα... τι άλλο; Ένας εαυτός που ταξιδεύει, ο άλλος που επιστρέφει, κι ένας τρίτος που επιχειρεί να εξηγήσει. Πρόσωπα, όπως στην ιστορία του Πάβιτς, που η Ατέχ, πριγκίπισσα που μπορούσε να ονειρευτεί μόνο στο διάστημα που ανοιγόκλειναν τα βλέφαρά της. Να κοιμηθεί...Ή να κλάψει. Να επιτεθεί όπως η Άτροπος... η πεταλούδα του θανάτου...

Εκείνο που μένει είναι η γεωγραφία της ποίησης. Στον απόηχό της, υπάρχουν φορές που κλαίς, που γελάς, καθώς η γραφή υπερβαίνει το όριο της «διακριτικότητας», του κόσμου ολόκληρου.

Τα πιο σημαντικά...αποσιωπητικά. Τα ποιήματα είναι ελευθερίας κι εγκλωβισμού. Προετοιμάζουν μια μοναξιά ή έρχονται απ' αυτήν, σκέφτομαι, όπως ακούω τους ήχους του συνεργείου. Σόλο, τα γαλλικά κλειδιά σήμερα, και μπορεί αφορμές για ένα άλλο ποίημα. Διαλύεσαι κιόλας, στίχο με στίχο, όπως στα πειράματα του Μέιμπριτζ.

Ανέλαβε το συνεργείο. Ανέλαβε και τον γκρεμό. Χρειάζεται να μπορεί να ανασαίνει ακόμη κι αν είναι πεπεισμένος ότι δεν πρόκειται ποτέ να κόψει το τσιγάρο. Ποιήματα-αποφθέγματα Σούφι, ίσως, λέω, σχεδιάζουν ένα μέλλον, που αρχίζεις να το φαντάζεσαι ακόμη κι όταν λείπεις από αυτό.

Από τότε που «ο αέρας στα μάτια της έγινε δάκρυ στα σώματα των αγαλμάτων», μέχρι που, «αγκαλιασμένος από το αίμα της νοσταλγίας», πικραίνεσαι, κόβεσαι, ραγίζεις, σπας αλλά συγχωρείς, επικαλείσαι το αγωνιώδες και συγχρόνως εξιλαστήριο ποιητικό έργο. Και αυτό είναι ένας πολύ σημαντικός λόγος, μια ανάγλυφη κραυγή στα σπλάχνα, που δοξάζει την ύπαρξη.

Είμαι σίγουρη πως κάποτε, πολύ σύντομα, θα νιώθω περήφανη που μίλησα για την ποίηση του Βαλάντη Βορδού. Παρότρυνση για οικολόγους των αισθημάτων σε συναισθηματικούς βιότοπους. Όχι πάντοτε ευθέως, αλλά με αφορμή και υπονοώντας τα, είναι ό, τι πιο σπουδαίο για να κοιμάσαι χωρίς κανένα βάρος ή να ξαγρυπνάς χωρίς κανένα βάρος, όπως την πρώτη φορά που άκουσες ροκ μπαλάντες των Κινκς.

Ποιητής στο σημείο του αναπάντητου, ή της άρσης, του επιλόγου που λείπει, σου δείχνει τον γκρεμό με σιωπή κι είναι σαν να σου λέει: εκεί είναι, αν έχεις κότσια, πέφτεις μέσα.

Χαριτίνη Ξύδη.

Περιεχόμενα.

(δεν περιλαμβάνονται τα χωρίς τίτλο)

Πέρασμα ψαριού

Συμπλοκή

Πολιτεία από χαρτί

Αεροδρόμιο Μίκρας

Γυμνή

Πρωτοχρονιά

Ο μικρός πρίγκιπας

Μπουρδέλο

Σαββατόβραδο

Ηλέκτρα

Ανάμνηση

Ο λόρδος Byron στους αγρούς

Ένα δέντρο πού όλο άνθιζε

Φιλμ νουάρ

Γραμμές με τα δάχτυλα στη σκόνη

Η μνήμη των χεριών

Ενηλικίωση

Amy is all my love for tonight (Zanzi bar,σε video wall)

Μανή Θεκέλ Φαρές

Το βαλς

Οι θλιμμένες νύχτες του Μαρσούα

Η μνήμη της ελιάς

Απρίλιος

Τοξικά ερείπια

Κάθε απόγευμα τσάι

Όνειρο μιας κάποιας Κυριακής

Η πρέζα των ονείρων
Σίμων ο Κυρηναίος
Στιγμιότυπο
Τυρόπιτα με ζαμπόν
Γυμνά καλώδια
Ποίημα με θέα
Ποιος μοίρασε τ' αστέρια;
Σταθμός Λαρίσης
Η μισή Ρίτα έπεσε στο μπαρ...
Αλκυόνη
Κενή σελίδα
Limit
Ποιητής
Poetica
Εμνήσθην ημερών αρχαίων
Απουσία
Διέξοδος
Συστολή
Απόγευμα στο κοιμητήριο
Ο πατέρας
Η Gloria κι ο σκύλος
Ευδαιμονία
Ανάμεσα σε δύο θλίψεις κι εφτά νύξεις
Nostalgia

Πέρασμα ψαριού

Αυτός ο αέρας μες στα μάτια σου
έγινε δάκρυ στα σώματα των αγαλμάτων
που σε κοίταξαν αμίλητα
μ' έναν παράξενο ίσκιο χαμόγελου

Ό, τι δώσαμε, δώσαμε,
Ό, τι ήρθε σε μας,
ήρθε αντάλλαγμα πανάρχαιο,
πέραςμα ψαριού στα σκοτεινά
κάτω από ναυαγισμένα ύφαλα
όπως το ρίγος της πεταλούδας
ανάμεσα στα δάχτυλα
πριν την ελευθερώσεις και νιώσεις
την ανάλαφρη ανάσα του κορμιού της
να βυθίζεται στο τοπίο

Κάθομαι εδώ
σ' αυτή την παγωμένη άνοιξη
θρυμματίζοντας εικόνες
αναπλάθοντας
συγκολλώντας κομμάτια
μέλη ορατά και αόρατα μιας κούκλας
στην αγκαλιά των αγαλμάτων
που μια φορά είδα και δεν ξανάδα
που εσύ ήσουν και δεν ήσουν
μορφή συγκεχυμένη εντός μου

Τώρα που κι εγώ δεν ξέρω αν είμαι
ένα είδωλο στον καθρέφτη
μια αντανάκλαση που χύνεται μέσα
στην αγκαλιά σου
Ή το μοναχικό φτερό πεταλούδας
που ψάχνει να βρει όλα της
τα κομμάτια
να γίνει ο αέρας άρτιος
ψηλά να με σηκώσει...

Συμπλοκή

Αυτή η συμπλοκή με τη σιωπή
ανατινάσσεται μέσα στο ποίημα

Εκεί που ήρεμος ξαπλώνεις
στο δωμάτιό σου
ξαφνικά τα χέρια σου παραλύουν
Απ' τα μάτια σου βγαίνουν
νεκρά αβησσυνιακά ψάρια
το στήθος σου γεμίζει ξερά φύλλα
κι αγκάθια

Ένας αέρας φυσά ματωμένος
στην πόλη που σε γέννησε

Ηλεκτροπληξία είπανε κάποιοι
κι ας μην ξέρανε τι ήταν
Επιβάλλεται η νεκροψία των ποιητών
για την ακριβή εξακρίβωση των αιτιών
(βαρεμάρα, κούραση, αηδία συνήθως)

Το άλλο πρωί έκπληκτοι κάποιοι
αναρωτιούνται...
Μα αυτός ποιητής;
δεν του φαινόταν
Τόσο νέος! Τι κρίμα...

Και κείνος ο πάνθηρας
που στριφογυρνούσε
στο δωμάτιο κάνοντάς σου
παρέα τις νύχτες
τι να απέγινε άραγε;

Κρύφτηκε στις σελίδες
των βιβλίων σου
ή χάθηκε
σε μια ρωγμή στον τοίχο;

Πολιτεία από χαρτί

Στο μισοσκόταδο της πόλης
όταν ανάβουν τα δημοτικά φώτα
όλα δείχνουν απόκοσμα
Οι διαβάτες πάνε έρχονται
ο ένας δίπλα στον άλλον
μέσα στον άλλον
γυρεύουν την υπόστασή τους
στην ίριδα ξένων βλεμμάτων

Αναλυμένες αισθήσεις
Τραγικές φιγούρες μ' άδεια μάτια
Ερείπια τρόμου
Πνιχτή σαν μαχαίρι σιωπή
πέφτει στις λέξεις μου
Τα αυτοκίνητα με τα υγρά φώτα
που διαχέονται στην άσφαλτο
Φρένα κόκκινα
πιτσιλιές από ηλεκτρικό αίμα

Φωτεινές επιγραφές
Σημαίες στα μπαλκόνια
Ξεδιπλωμένα ιδανικά
για επίσημες αργίες
Σαθρά πατώματα και εξώστες
Ένθετοι Πινόκιο παροπλισμένη η λογική

Νωχελικές μπαλαρίνες οι φωνές σβήνουν
στο τέλος του διαδρόμου
Αργόσυρτες κραυγές στις σχάρες των πεζοδρομίων
ανακατεύονται με τα απόνερα

Η πολιτεία που ποτέ δεν κοιμάται
Η πολιτεία που αιμορραγεί κάτω από γέφυρες

Κοιτάζοντας το φεγγάρι πνιγμένο στις πτυχές
Της ασφάλτου ν' αφήνει το λιγοστό του αίμα

Η πόλη που ξαγρυπνά σε νοσοκομεία
Πατσατζίδικα κηδειομάγαζα
Ερωτεύεται κλαίει γελά
Πληρώνει αδρά ηδονές
Σουτάρει πρέζα και με υπνοστεντόν πλαγιάζει

Η πόλη μου σε κομματιασμένα καλοκαίρια
αγκαλιάζει σφιχτά το θάνατο με όλα της τα μέλη
Με ραγδαίες εκτομές αναζητεί διέξοδο
σ' έναν παλμό ρόδου το ξημέρωμα

Αεροδρόμιο Μίκρας

*ο θάνατος θα 'ρθει και θα 'χει
τα μάτια σου Τσέζαρε Παβέζε*

Περπατώντας μέσα στη συστάδα των δέντρων
πιασμένοι χέρι χέρι
Ένωθα το δειλινό να πέφτει σύγκορμο στα
μαλλιά σου

Το καλοκαίρι αχνά ξεπρόβαλε
στις κόγχες των ματιών
ακροπατώντας στα νερά μικρής πηγής
Είπες οι νύχτες είναι δικές μας
κι οι μέρες δικές μας

Με κατεδαφισμένα σπλάχνα
σου κρατούσα το χέρι
Απ' τους αρμούς των χειλιών σου
κρεμόμουν ολόκληρος

Στα πιο δικά μας πρωινά
θυμήθηκα τα κορμιά μας πυρπολημένα
απ' τις αρχαίες φωτιές να στάζουν
τον προαιώνιο ρόγχο του πάθους
που χάνεται στις ρωγμές του επικείμενου τέλους
ανθίζοντας πόνο κι εγκατάλειψη

Τα αεροπλάνα με βόμβο εκκωφαντικό
κατέβαιναν στης Μίκρας το αεροδρόμιο
σ' έχανα από τα μάτια μου

Γυμνή

Ήταν εκεί δίπλα μου
όλη νύχτα
Όμορφη με τα αινίγματα
του ήλιου στο κορμί
Γυμνή όσο ένα τριαντάφυλλο
Γυμνή όσο ένα κοπάδι πουλιά
που αγγίζουν θλιβερούς κροτάφους
Η άνοιξη ερχόταν
ψιθυριστά στο στήθος της
καθώς ανάσαινε
άνοιγε κλειδωμένες πόρτες στο φως
Ήταν εκεί
Ένας χαρούμενος λυγμός
πριν το φθινόπωρο πέσει βαρύ
στις στέγες των εργοστασίων
στα φτερά μικρών
περιπλανώμενων πουλιών

Πρωτοχρονιά

Πρωτοχρονιά 2012, 2 και 30 μμ, κλεισμένος στο δωμάτιο εδώ και ώρα. Έξω φυσά και βρέχει δυνατά κι ο αέρας τρυπώνει παγωμένος από τις χαράμαδες. Βρέχει ολημέρα με εναλλαγές. Πότε ραγδαία και πότε απαλά σαν το χαμόγελο μικρού κοριτσιού. Αυτή η πολιτεία μουδιασμένη στα παραισθητικά της σεντόνια κοιμάται ήσυχη, διασκεδάζει σαν να μην υπάρχει αύριο –δεν υπάρχει αύριο- κι εγώ ακούω τον υπόκωφο αχό της τρέλας που πλησιάζει. Με τα τακούνια της μου πατά τα χέρια στα πλήκτρα. Κάποιοι μέσα σε δωμάτια σκοτεινά, με τη βροχή να σκοτώνεται στα τζάμια, ίσως κάνουν το ίδιο, άλλος στη Μυτιλήνη, άλλος στην Αθήνα και όπου αλλού όλο και κάποιος θα υπάρχει να κάνει το ίδιο, φίλος ή άγνωστος.

Χθες, έξω απ' το φούρνο ένας μαύρος σκύλος –τον έχω ξαναδεί, το βλέμμα του γεμάτο θλίψη και αξιοπρέπεια- ...Ο κόσμος έξω διασκεδάζει...Δεν ξέρω γιατί μα το βλέμμα του μ' έχει στοιχειώσει, μέρες τώρα το ανακαλώ στη μνήμη, μου θυμίζει το γέρο μου, τη γραμμένη ποίηση που σωριάζεται με κρότο κατρακυλώντας στα σκαλοπάτια κι ό, τι μένει μερικά κομμάτια αίμα και ξεραμένο κρέας στην κουπαστή της σκάλας. Θέλω να κλάψω γέρο, να σου φιλήσω τα χέρια και δεν ξέρω αν θα 'ρθω με τα χέρια άδεια, αν θα σου φέρω εγγόνια ή μερικά κακογραμμένα ποιήματα τυλιγμένα σε χασαπόχαρτο, μα θέλω να πιούμε μαζί ένα τσίπουρο και να τα πούμε. Το τρένο σταματά σε κάθε σταθμό σήμερα. Κατεβαίνω για τσιγάρο και συνεχίζω μέχρι το τέλος. Ακούω, αυτός είναι ποιητής και θέλω να του σφίξω το χέρι. Ακούω, αυτός είναι ποιητής και τρομάζω, αποστρέφω το πρόσωπο γιατί ξέρω, νιώθω κι οσμίζομαι τι εγκέλαδος ταρακουνά αυτά τα ματωμένα σπλάχνα. Αφήνω τη μουσική μου να τρέξει στο σκοτάδι, να παίξει με τη βροχή και τη χάη του κόσμου. Τη νιώθω να ξεμακραίνει, δεν είναι πια δική μου. Η υδρία της ποίησης, αν την ανοίξεις, έχει φίδια εντός της που σου δαγκώνουν το μυαλό. Έχει κι ένα περίστροφο για σένα – μια σφαίρα σφηνωμένη στο παράθυρο βρήκα σήμερα, τη βάζω παγάκι στο ποτό να πιω τη μελαγχολία μου. Βήματα στο σκοτάδι απομακρύνονται βιαστικά καθώς ήρθαν. Μερικές ζωές είναι ξένες, παράταιρες, δεν χωράν πουθενά και παντού περισσεύουν...

Ο μικρός πρίγκιπας

στη μνήμη του Νίκου-Αλέξη Ασλάνογλου

Περνούσε κάθε μέρα τη διάβαση σκυφτός
μ' ένα τριαντάφυλλο στα δάχτυλα
πάντα λοξά
ήξερε πώς η ευθεία δεν είναι ο δρόμος του

Σ' άδεια παγκάκια
κοιτάζοντας τη θάλασσα
την πρωινή ομίχλη με τα φαντάσματα του ήλιου
στα υγρά πεζοδρόμια
περίμενε την άνοιξη
και έβρισκε διαδρόμους απογείωσης
μέσα σε στήθος ξέφρενο μοναχικού διαβάτη

Χαμόγελα μισά στη γειτονιά
τα ειρωνικά βλέμματα των περαστικών
δεν τον άγγιζαν
λίγη αυτοπεποίθηση με εγκράτεια
η αίσθηση πως κάτι παραπάνω καταλαβαίνει
και πρέπει επιμελώς να κρύβεται
απ' το χαμόγελό του
ποτέ μην παρουσιαστεί
παράφρονος μες στην ομοιοκαταληξία

Συνήθιζε να λέει, οι ποιητές δεν χρειάζονται χώρο
οι ποιητές είναι πουλιά που πετούν

Ένα πρωινό την ψυχή του άφησε ελεύθερη
απ' τα δεσμά του ήλιου
το κορμί του χώνεψε μέρες ξεκούραστο στ' άδειο κρεβάτι
μα οι λέξεις του πουλιά πανέμορφα
γυροφέρνουν σε πλατείες με λιγοστούς περαστικούς
και μοναχικά φώτα

Μπουρδέλο

Χέρια σκισάρουν πυρετικά στο σκοτάδι
Δεξιοτεχνώντας όχι
Άτεχνα ίσως με φουλ γκάζι στο πάτωμα
κι ανάποδα τιμόνια

Εσείς είστε οι καλύτεροι
Τα πρωτεία σας αν αμφισβητήσουν
υγρό πυρ και γκιλοτίνα

Δεν συμμετέχω στα παιχνίδια
των ευτελών υπαινιγμών
του κοσμικού σας τσίρκου
Με παραναλώματα κλόουν
στο θριλερικό τριτοκοσμικό μπουρδέλο
της βρωμερής ματιάς σας

Ευάερη ευήλια της τέχνη σας η λήθη
με συνοπτικές διαδικασίες καθώς
αποκαθλώνετε τον εαυτό σας
από την ύπαρξη
Μαικήνες, μέντορες,
παρωχημένες σίβυλλες
ανοργασμικές πυθίες
Είστε οι αρμοδιότεροι δήμιοι
της τέχνης που έχει εγκλωβίσει
τα προβληματικά εγώ σας
τα θέλω τα πρέπει και τα μη σας

Αν λίγο κινδυνεύσουν
οι τρομερές σας δεξιότητες
πόσο εξαγριώνεστε κύριοι!
Όταν οι ξαφνικές σας στύσεις
αποδειχτούν ανεπαρκείς
πόσο καλά χρησιμοποιείτε
τα χέρια τη γλώσσα για
τις επιφανειακές σας διεισδύσεις...

Με κανέναν δεν ασχολήθηκα
Εγκατέλειψα της ποίησης το πλοίο
Μπορείτε εξίσου καλά να βυθιστείτε
μόνοι σας.

Σαββατόβραδο

Ο κόσμος γέμιζε τους δρόμους
Σαββατόβραδο
Τυφλωμένα φώτα
Τρομαγμένες φάτσες
Υποψίες χαμόγελου
Κοριτσοπαρέες
Πρεζόνια
Πακιστανοί
Μπάτσοι μαρσάρουν το πέος τους
και φεύγουν ουρλιάζοντας

Πίνοντας μόνος στο μπαρ
εμφανίστηκε ο Τραϊανός
Μια στιγμή φύλακας ερειπίων
μπροστά στα μάτια μου
με μια κομμένη καραμπίνα
μοιράζοντας τριαντάφυλλα
στους θαμώνες

Αδιάφορος παρατηρούσα
τα δάχτυλά μου
μ' ένα χαμόγελο ηλιθίου
Έκανα πως κάτι έψαχνα
στις τσέπες του παλτού μου

Με σημάδεψε στο κεφάλι
«γράψε ένα ποίημα μαλάκα,
αλλιώς δεν τη βγάζεις καθαρή
αυτό το βράδυ»

Έξω ο κόσμος γέμιζε τους δρόμους
Μέσα κάποιος άδειαζε ποτήρια

Το Σαββατόβραδο άρχιζε συναρπαστικά

(Αλέξης Τραϊανός, ποιητής 1944-1990)

Ηλέκτρα

Κάτω απ' τις ερπύστριες υπάρχει
ακόμη χώρος να φυτρώσει ένα λουλούδι
έλεγε η Ηλέκτρα

Βαδίζοντας στην παραλία την έβλεπα
μέσα σε μια ηλεκτρισμένη ομίχλη
ν' ανεμίζει του θηλυκού
την εξάισια λαγνεία στους γοφούς
Τα μαλλιά της αιμορραγούσαν
στου Θερμαϊκού τη φορτισμένη θάλασσα

Και ήθελα να φωνάξω
να κρατήσω τα χέρια της
στο σεληνιακό τοπίο των ματιών της
να περισώσω κάτι απ' το όνειρο
πριν με την καταχνιά εξατμιστεί

Αχ, Ηλέκτρα
τα βήματά μας στον ουρανό της θλίψης
Δως μου το χέρι σου κι ένα χαμόγελο

Κάποια άλλη φορά θα συναντηθούμε
με πιο σίγουρα βήματα
Κάποτε θα περπατήσουμε πιο στέρεα
πάνω στα υγρά πέταλα των λουλουδιών

Όχι τώρα...

Δεν φτάνει ο χρόνος
Τα φώτα σβήνουν κι η πύλη
θα κλείσει σε λίγο...

Νυχτώνει νωρίς
στον παράξενο αυτό κόσμο...

Ανάμνηση

Κάτω απ' το τραπέζι
ένα έντομο πνιγμένο
στην ξεθυμασμένη γκαζόζα
'Ο, τι έμεινε να σου θυμίζει
καλοκαίρι παλιό

Ήλιος που κομμάτιασαν
τα μυρμήγκια και τον κουβάλησαν
στην πλάτη τους
Βροχή που έλουζε τα μαλλιά σου
Αέρας που κατρακύλησε στις σκάλες
αδιέξοδος
Μερικά σπασμένα μπουκάλια στη βεράντα
Ένα χαρτί και ένα μολύβι ξεχασμένα
σου θυμίζουν
καλοκαίρι παλιό

Τώρα που η μορφή σου
άρχισε να φθίνει όπως η βροχή
κάτι επιμένει ακόμη να
θυμίζει ένα καλοκαίρι παλιό
ένα τοπίο σκονισμένο

Ο λόρδος Byron στους αγρούς

πνιγμένος σ' ένα κατάξερο
λιβάδι με αγριόχορτα
κανείς δεν αναρωτήθηκε
τι γυρεύει
πώς ήρθε
μια σάρκα πλασμένη
από χαμό
τόσο μακριά
απ' το Λονδίνο
τα χέρια του μόνο
τυλιγμένα σφιχτά
γύρω απ' την αρχαία
κολώνα
και στ' ανοιχτό του στόμα
μια σαύρα γυρισμένη
ανάποδα
έξυνε την κοιλιά της
στον ήλιο

Ένα δέντρο πού όλο άνθιζε

απ' την τέφρα του
αυτός ο άνθρωπος

είχε το περπάτημα του κύκνου
στο νερό το βλέμμα του
εκείνο το χειμώνα
που χωρίς μάτια δάκρυζε
το ηλιοβασίλεμα
στις δροσερές του φλέβες

δυο χέρια που κρατούσαν κραυγές
και την σιωπή
των τοίχων
και τους τελευταίους τοίχους όρθιους

άφησε στη μέση κάτι
ερειπωμένους δρόμους
γιατί οι σκιές γεράσανε και δεν αντέχουν
να σέρνουν πίσω τους
δυο κουρασμένα πόδια

ήξερε καλά πως ο κόσμος
αναπάντεχα καταρρέει
με μια κραυγή κι ένα λυγμό
μ' ένα πάταγο κι ένα χαμόγελο
αιμάτινο λουτρό
και μια οργισμένη αντίδραση
μ' έναν ειρωνικό παροξυσμό
μια στριμωγμένη κατάφαση
και ένα ντελίριο

μ' ένα χιάδι κι ένα όπλο
να εκपुरσοκροτεί
μαύρα σκυλιά στις φλέβες
και έναν
ηλίθιο
έναν δαιμονισμένο
ένα έγκλημα και μια τιμωρία
για μια αθωότητα κλεισμένη
στα χειρουργεία χωρίς αναισθητικό

με μια βρώμικη τράπουλα
σ' ένα πόκερ απ' την κόλαση
πόνταρες και τα τελευταία
σου ρούβλια Φιοντόρ
τα χέρια σου τρέχανε σαν αρουραίοι
στο χαρτί

και το δωμάτιο
οι δρόμοι
η γυναίκα εκείνη
όλη σου η μικρότητα
κι όλο το μεγαλείο
διπλωμένα χειρόγραφα
για μερικές πεντάρες

Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι
άραγε
θα ξαναγεννηθεί ο κόσμος
απ' τις στάχτες του;
Τι θα πούμε στα παιδιά
που δεν γεννήθηκαν ακόμη;
εμείς οι τυφλωμένοι
δεν θα μπορέσουμε το φως να αντέξουμε
αλλά τα παιδιά τα πουλιά
και τα δέντρα
πώς θα τα πείσουμε
πως ακόμη ο κόσμος είναι
το ιδανικό μέρος να ζει κανείς;

Φιλμ νουάρ

Απόψε σ' ένα καταγώγιο
κάτι σε φιλμ νουάρ σκηνικό
ανάμεσα σε φιάλες ουίσκυ
και σε καπνούς
ο Ιησούς, ο Σιντάρτα
και ο διάβολος
μαζεμένοι σ' ένα ξενοδοχείο
τρίτης κατηγορίας
παίζουν στο πόκερ
τις ζωές των ανθρώπων
γυμνές γυναίκες τους γλείφουν
τα χέρια
καθώς
έξω στους δρόμους
φωτιές ξεπηδάνε
από τους οχετούς
ενός αμφιλεγόμενου κόσμου.

Γραμμές με τα δάχτυλα στη σκόνη

Ύστερα άνοιξε μια πόρτα
κι η πόρτα ένα παράθυρο
το παράθυρο έβλεπε την αυλή
η πόρτα έδειχνε τον δρόμο.

Το παράθυρο έλεγε
κοίτα τι ωραία θέα,
τι τοπία ονειρικά
κι αν έξω βρέχει και φυσά
μέσα κι αν σκοτεινιάζει
αυτή η ζωή σου φίλε μου
θα είναι που κομπιάζει.

Ο δρόμος έδειχνε φυγή
και συ αναρωτιέσαι από τι
κι αν είσαι βολεμένος στη μίζερη
αυταπάτη σου συ θα σαι ο χαμένος.

Κρίμα που οχυρώθηκες πίσω από πόρτες
φίλε μου και από παραθύρια.

Γιατί η ζωή σου έγινε σαν ξένη
φορτική να μην αναρωτιέσαι
στην φρίκη των καιρών
δεν είσαι εσύ πουλί για να πετάς.

Μόνο στη φαντασία σου
και με τα δάχτυλα ζωγράφιζε
στη σκόνη του μυαλού.

Ταξίδια κάνε ονειρικά
κρυμμένος πια για τα καλά
πίσω από τις πόρτες σου
και απ' τα παραθύρια.

Αυτή η σκόνη είναι αδερφέ
των σπλάχνων σου η πατρίδα.

Η μνήμη των χεριών

Σ' ένα ηλεκτρικό καλοκαίρι
με τα γενετήσια χέρια σου
να ψηλαφούν στιγμές αιώνια πρόσκαιρες
για να θυμάσαι μετά από χρόνια
αγγίγματα μυστικά
συνομιλίες πίσω απ' τα μάτια
που έβρεχε και συ εκεί ήσουν
και δεν ήσουν, ένα βιαστικό αστέρι
ένα τοπίο βιαστικό, για να θυμάμαι
όχι ξεκάθαρα τη μορφή σου
μα τη μνήμη των χεριών σου
που μ' άγγιξαν σ' ένα ηλεκτρικό καλοκαίρι

Μια μικρή στιγμή να θυμάμαι
ανάμεσα στις ασήμαντα μεγάλες.

Έβρεχε μες στα σβησμένα μάτια
τοπία καλοκαιρινά χαμηλές πτήσεις πουλιών
πάνω απ' τη μαύρη σάρκα της θάλασσας
συνθήματα στους τοίχους που άξαφνα ζωντανεύουν
περνάνε τις διασταυρώσεις με κόκκινο
σπάνε ό, τι βρουν μπροστά τους
καίνε βιάζουν λεηλατούν την τάξη σας

Καθώς ο ουρανός σύρεται στο δωμάτιο αργά
νυχτώνει στη μνήμη των δρόμων
που σ' έφεραν μέχρι εδώ σ' αυτό το ταξίδι
ένοικο στο λερό αυτό πανδοχείο των άστρων
χέρια ανθρώπων που σε άγγιξαν
χέρια ανθρώπων που άγγιξες στα σκοτεινά
στη διάρκεια της μέρας
όταν βραδιάζει ξαφνικά κι όλα χάνονται
για να ξαναγυρίσουν να πάρουν τη θέση τους
στη μυστική συνομιλία των πραγμάτων
σ' ένα μουσείο σκιών σε παράξενο καλοκαίρι
που τα χρώματα ξέφτισαν μ' ένα παγωτό που έλιωσε
και σου 'μεινε στο χέρι το ξυλάκι και έκλαιγες

Ακόμη και άλλο να σου έπαιρναν εσύ έκλαιγες
στ' άδεια σου χέρια σ' αγγίγματα ανθρώπων που έφυγαν
Ύστερα μετά από χρόνια
να νιώθεις το χάδι τους κι ένα δάκρυ
καυτό δικό τους στο πρόσωπό σου.

Amy is all my love for tonight (Zanzi bar,σε video wall)

Τραγουδά εκστασιασμένη
με τα μάτια κλειστά,
διαχέεται και στον κόσμο
η πλημμυρίδα θηλυκότητα της θεϊκής
φωνής της να στάζει καύλα από κάθε πτυχή
της τσαλακωμένης της ψυχής.
Έχει στομώσει κάθε της κύτταρο
επερχόμενο θάνατο καλπάζοντας άγονα
χιλιόμετρα αιωνιότητας

Η δόξα τα χρήματα
οι παπαράτσι που σε κυνηγούν
διάσημη αρτίστα;

Ίσως να βάζουν λίγο πάγο στη μελαγχολία σου
λίγο δορά της θάλασσας στα σκοτεινά
σου μάτια,
στο τελευταίο κυμάτισμα ενός μπλουζ
απ' τον ανεπαίσθητο μορφασμό του τοίχου
πριν σωριαστεί μέσα στα μάτια σου
ίσα που προλαβαίνεις να κρατηθείς
απ' το μικρόφωνο.

Ο Γιάννης με βλέπει
που γράφω στο κινητό
«τι έγινε ρε καριόλη
πάλι θα φύγεις με γκόμενα;
να χειροκροτούμε εμείς τα μπακούρια»

Η αορτή του ποιήματος
σπάζει και χύνεται μες στο ποτό μου,
από ώρα πίνω και καπνίζω λέξεις
που έρχονται και φεύγουν
σπινιάροντας ανάμεσα από ποτήρια
και τασάκια, ακροβατώντας περίτεχνα
σαν χορεύτριες στην κόψη της μπάρας
λικνίζοντας τα γυμνά στηθάκια τους
προκλητικά μπροστά μου.

Τι κρίμα μικρή μου Amy
σε σκούντηξε ο θάνατος
κι άφησες απ' τα χέρια σου
το από νέον
μπαλόκι της ζωής σου
να ξεχυθεί στον ουρανό
με τους καρχαρίες.

Δεν θέλησες μαζί μας για να ζεις
σφίγγοντας νεκρά πουλιά
στα χέρια σου
και παγωμένους ήλιους..

Μανή Θεκέλ Φαρές

Ανυπόφορες ιχνηλασίες του αοράτου
επέκεινα του θανάτου ξημερώνει Απρίλης
Στις παρυφές των λουλουδιών
σταματά αιωρούμενη για μια στιγμή η μέλισσα
μαζεύοντας ατέλειωτο μεθύσι
από αρώματα στο μικρό της στήθος

Καμιά ιστορία δεν ξέρει
τίποτα δεν της έχει δοθεί
απ' τους παγετώνες απaráλλαχτη διανύει
τον τρόμο της ανθρωπότητας
Υπάρχει σ' όλα τα μεγάλα γεγονότα αδιάφορη
δεν έστερξε ποτέ δόγματα κι ανούσιες φλυαρίες
κρατώντας ομορφιά πλαγιάζει στους στήμονες

Τους έχει μια στιγμή όλους τσιμπήσει
απ' τον Αρχίλοχο και τον Νίτσε
ως το Μαχάτμα και τον Ρεμπώ
καθένας κουβαλά ένα μικρό ενθύμημα
απ' το πικρό κεντρί της.
Όσο για την εκφυλισμένη των γενεών μας παρουσία
δεκάρα αρώματος ποτέ της δεν θα δώσει.
Μες στο μικρό της στήθος ζυγίστηκε
και βρέθηκε ελλιπής του κόσμου η ιστορία.

Πάνω απ' το κεφάλι μου ζουζουνίζοντας
τα λόγια της ακούω καθαρά
Μανή θεκέλ φαρές
Μανή
θεκέλ
φαρές
του ανθρώπου η βασιλεία..

Το βαλς

Στη Χαριτίνη Εύδη

Έρχεται το βράδυ
Σκουριασμένο φως
Ξοδεμένο στους δρόμους.
Τα λόγια του μικρού αγοριού
Με το πλαστικό ροζ άλογο
Ακούγονται μέσα απ' το γραμμόφωνο
Στο πατάρι
Τα βήματά του σέρνονται στο σπίτι
Ανοίγει τις ντουλάπες
Ρίχνει τα ρούχα στο πάτωμα
Ύστερα γδύνεται
Για να φορέσει από την αρχή
Το καλό του πουλόβερ
Το παντελόνι με την τσάκιση
Κολόνια Μυρτώ
Και τα μαλλιά χωρίστρα.
Η μητέρα βλέπει
Πίσω από τον καθρέφτη.
Έπειτα έρχεσαι εσύ.
Με κομμένα χέρια με πλησιάζεις
Με παίρνεις αγκαλιά.
Στροβιλιζόμαστε σ' ένα
Παράφορο βαλς
Καθώς ξημερώνει
Τα τελευταία φώτα
Σπασμωδικά χάνονται.
Το αγόρι γίνεται άγγελος
Της καθημερινότητας
Εσύ μένεις εκεί
Απ' τα χέρια σου πετάνε
Πουλιά προς όλες τις κατευθύνσεις
Ίσως τα χέρια που απεγνωσμένα
Αγκάλιασαν
Δεν είναι μια φωνή στο σκοτάδι
Μα ο κόσμος όλος που γελά.

Οι θλιμμένες νύχτες του Μαρσύα

Ξημερώνει και το αηδόνι
κρυμμένο καλά
θροίζει στα φυλλώματα
τραγουδά θλιμμένα τη μέρα
που ανατέλλει στην τεφροδόχο του
Ερμητικά κλεισμένος ο Μαρσύας
την άδεια του φωνή μην μπορώντας
να υψώσει
τις χορδές του λαιμού του κρατώντας
στα κομμένα του δάχτυλα
κλαίει που σκόνταψε στο ίδιο του το αίμα
κυνηγώντας μια χιμαιρική νύχτα
την τελειότητα των ήχων.
Αν μπορούσα μια στιγμή να βγω
από την τεφροδόχο
Αν μπορούσα μια στιγμή να βγω
αναλύεται σε λυγμούς
με το στόμα του γεμάτο στάχτη
θα σκότωνα όλα τα αηδόνια
να μη με πονάνε οι θλιμμένες μου νύχτες
Στα συντρίμια του αίματος που περπατά
η μνήμη του ακόρεστου θανάτου μου

Η μνήμη της ελιάς

Όταν πέθανε ο πατέρας μου
η μεγάλη ελιά που έχουμε
στο χωράφι
τουλάχιστον 150 ετών
δάκρυσε
Όλος ο τόπος στεγνός
μα κάτω από τις ρίζες της
ανάβλυσε νερό
Είναι που τα χέρια ξέρανε
να χαϊδεύουν
Είναι ίσως πως ήταν
η αγαπημένη του
Έτσι έλεγε
έτσι το 'νιωσα

Άργησα ψάχνοντας καινούρια δάχτυλα να αγγίζουν το πρόσωπο να αγγίζουν τις καινούριες πληγές και της νύχτας την ευμετάβλητη ροή δρόμοι σαν φίδια τυλίγονται στα πόδια κι επιστρέφω σαν το λουλούδι στη χωμάτινη κουβέρτα κάθε που η στάχτη μου αγγίζει το βλέμμα σου γίνομαι διάφανος με καινούρια δάχτυλα ξεφυλλίζω το βιβλίο του κόσμου.

Θεέ μου
χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον
Αν με εγκαταλείψεις
θα σε σκοτώσω
Αν σε εγκαταλείψω
θα περιφέρεσαι όπως
κάτι μέθυσοι
άστεγοι
τρεκλίζοντας
Θα κοιμάσαι στα παγκάκια

Απρίλιος

Θυμάσαι κάποιον Απρίλιο;
Μαζεύτηκαν όλοι πάνω σου
Γελώντας σε σήκωναν ψηλά
Να συνηθίσεις τα φτερά σου ανοιχτά.
Μόνο εσύ έκλαιγες,
Αφού πάντα έτσι γίνεται.
Μέρες παλιές
Μισή ζωή
Μια ζωή και βάλε.
Το αύριο μπορεί να 'ναι
Μια γριά απ' το Λαύριο
Που κεντά στ' ανοιχτό παράθυρο
Τον πόνο σταυροβελονιά
Να 'ναι και γέλιο παγωνιού με τα στήθη ανοιχτά
Πλυμένα με ασβέστη.
Ένας μικρός με γλειφιτζούρι στο χέρι
Βγάζει απ' την τσέπη μου ποιήματα
Σκισμένα νοσήματα της ύπαρξης
Απύθμενα χειροκροτήματα,
Δρόμοι, τόποι, γειτονιές ονείρων,
Της ανείπωτης θλίψης.
Κάποτε τόση χαρά έτοιμη να πηδήξει
Απ' τα μάτια σου στο κενό,
Δρόμοι κι άλλοι δρόμοι
Που στο τέλος ο λάθος δρόμος
Φάνταζε ιδανικός.
Καμάρα Ταντάλου
Η πρώτη γυναίκα είχε το άρωμα της θάλασσας
Δωδεκαώροφες
Η εξηκονταρχία του Κώστα να παρελαύνει
Μπροστά σου σε delirium tremens
Πατώντας πάνω στις άσπρες γραμμές του χάους.
Η φυσική του τάση ισχυρή
Και τόση η ροπή σου
Σ' αυτόν τον προωθημένο κίτρινο λίβα
Που έκαψε τις σελίδες σου
Πριν γράψεις ένα ποίημα της προκοπής
Μια ημερομηνία κατά το ήμισυ ανοιχτή
Και τα σκυλιά λυμένα...

*Κι η πρόσκληση της τσίχλας
Μέσα απ' την καταχνιά κόρη μου
T. S. Eliot*

Μια τσίχλα τραγουδά
Λυπητερά
Μέσα στην καταχνιά
Μες στη βροχή και στο χαλάζι
Ω! Κάποιος που 'χει εξασκημένο αυτί
Θα την ακούσει μια φορά να τραγουδά
Την τσακισμένη τσίχλα
Μέσα στις λόχμες
Καλά κρυμμένη βρίσκεται,
Με το 'να της φτερό
Το χτυπημένο
Γυρίζοντας τρελά
Γύρω απ' τον εαυτό της
Τ' αγκάθια απ' τα πουρνάρια σκουπίζει
Με τη ματωμένη της κοιλιά.
Ω! Κάποιος που 'χει εξασκημένο αυτί
Θα την ακούσει μια φορά
Τη λυπημένη τσίχλα
Πριν πάνω της βαριά
Να πέσει η σκιά της.

Τοξικά ερείπια

Στον Κώστα Σφενδουράκη

I

Μάτια κόκκινα
Απ' το οξύ της νύχτας
Ερπετό που κρύβουμε
Στις φλέβες

Τοξικά ερείπια ανθρώπων
Κλειστά παράθυρα
Τα νύχια των τοίχων γραπώνουν το φως
Η αμυχή στην καρδιά
Των πραγμάτων φυλάει μια μεγάλη
Ιστορία μέσα της
Μια θλίψη κάποτε
Κι ένα χαμόγελο παιδικό

Για να φας το γλυκό μικρέ
Πρέπει να σπάσεις το βάζο
Αυτό κανείς δεν στο μαθαίνει
Αν μόνος δεν το βρεις
Ούτε η γνώση των βιβλίων ποίησης
Που 'χεις σωρεύσει στο δωμάτιό σου
Ούτε οι δάσκαλοι
Οι μέντορες
Κι η μάνα σου ακόμη

Μόνος σου πρέπει
Έλα μη φοβάσαι
Δεν θα είμαι ούτε εγώ
Να σου κρατώ τη σκάλα

II

Στο Γιώργο Πρίμπα

Η σιωπή που απλώθηκε
Αργά τη νύχτα στο δωμάτιο
Βγήκε σιγά σιγά
Σε κομμάτια απ' την ψυχή των πραγμάτων
Ξεδιπλώνοντας μέρες παλιές
Τη μάνα μου που μου 'χε κρύψει τον Καρυωτάκη
«μην κάνεις κακές παρέες» λέγοντας

Έτσι εγώ τις άφησα γι' αργότερα
Τις μεγέθυνα
Τις εμπλούτισα
Βρήκα κι άλλους φίλους
Άλλες κακές συναναστροφές

Ανακάλυψα τον Αλέξη και τον Αλέξη
Τον Μαγιακόφσκι και τον εξαίσιο
Εκείνο Κάρολο
«έλα! Ω! έλα στο ταξίδι των ονείρων,
Πέρα απ' το δυνατό πέρα απ' το γνωρισμένο»

Κόλλησα μαζί τους σαν το τσιρότο
Στην πληγή της καρδιάς
Ανεξέλεγκτος πάνθηρας η φαντασία
Μου 'σπαζε τα δάχτυλα
Έτσι που κάθε άγγιγμα
Κάθε μικρή μετατόπιση
Να είναι η οδυνηρή κλιμάκωση
Του σκισμένου μου προσώπου
Σε χίλια τεμαχισμένα χαμόγελα
Μοιρασμένα δεξιά κι αριστερά
Σε φίλους γνωστούς και γκόμενες
Με ψηφιακή καρδιά και ψηφιακά πόδια
Που για ν' ανοίξουν θέλουν
Τον μαγικό σου λογάριθμο
Το μαγικό συνδυασμό
Χρήματα χρήματα γρήγορο αμάξι
Εξοχικό στη Χαλκιδική σε μέρος in
Μα να 'σαι καλό παιδί
Με μόρφωση και λεπτά αισθήματα

Να μεγαλώσεις τα παιδιά σου με αρχές και ιδανικά
Με Γαλλικά και πιάνο
Για να καταστρέψουν ό,τι όρθιο έχει απομείνει
Απ' τους προηγούμενους τύπους με τα οράματά τους

Εγώ δεν έχω τίποτα απ' όλα αυτά.
Οι παρέες μου ήταν ανέκαθεν κακές
Και οι επιρροές μου άσχημες.

Η μάνα μου όσο και να προσπάθησε
Να με συνετίσει
Με μια βελόνα να ξεμπερδέψει
Τις χαώδεις μου φλέβες δεν μπόρεσε

Έτσι που η κούνια μου
Στην ποίηση ακούμπησε
Κι έγειρε η πλάστιγγα
Προς τις παλιές παρέες
Και «βαβήλ σκοτεινό»
Η νέα μέρα κι η επόμενη.

III

(Η Ρίτα της Μάνιας)

Στο μπαρ της παρακμής τρώω τα χέρια
μου από ώρα, εδώ και τώρα ζωντανός
σαν ψάρι στον πάγο.

Κάποιος να με αμολήσει στο νερό
κι ας είναι βρύσης
και σας την έκανα
έχω εξαφανιστεί σε μια τρύπα στο ξύλινο
πάτωμα να σας βλέπω από κάτω.

Χριστουγεννιάτικο ντεκόρ
κόκκινα φωτάκια αναβοσβήνουν στα μπουκάλια
κι ο Όσκαρ στο αφέντι του κλεισμένος
ρίχνει σβούρες με την Ρίτα
την άλλη Ρίτα της φίλης μου της Μάνιας
"αυτός ο άνθρωπος αυτός"
και φουσαλίδες ανεβαίνουν στο μπουκάλι
μέχρι να σκάσει

Να βγει ο ερωτευμένος Όσκαρ
από ώρα κάνει focus απέναντι
στον ποδοσφαιριστή
που δεν τον πίνει γιατί
κάνει καμάκι την ξανθιά την bibi bo
με τις τρελές κοτσίδες

"εγώ δεν πάω μέγαρο"
και έχει φρενιάσει ο Όσκαρ
οι φλέβες του μπουκαλιού
πάνε να σπάσουν
τα φωτάκια αναβοσβήνουν στο μπαρ
και στα μάτια μου.

Ο καπνός ομίχλη
θα βρέξει αλκοόλ από ώρα σε ώρα
και δεν είμαι αδιάβροχος

Είμαι όμως ρομαντικός
και μ' αρέσει η βροχή
και τα φιλιά τα μουσκεμένα
στού έρωτα την κατασκότεινη αρένα.

Ιδού έρχεται η γυναίκα του φωτός
στο μπαρ της παρακμής,
με πλησιάζει

Τα χέρια μου τρέμουν
ρίχνω το ποτό πάνω στο φόρεμά της
κακή αρχή
καλή μαλακία

Ο ήλιος της λάμπει κόκκινος
ελάχιστα φωτίζει τη δική μου νύχτα
replay «αυτός ο άνθρωπος αυτός»
παραγγελιά
κι ο Όσκαρ κλαίει που κάποτε ήταν άνθρωπος
και τώρα είναι λέξεις.

Ποιήματα χαρτοπόλεμος
για μια νύχτα μόνο σκορπισμένα στον άνεμο
και τη βροχή του κόσμου.

Κάθε απόγευμα τσάι

Η λογική αρρωστημένη κατάσταση
Σαν ξινισμένα μακαρόνια
Μου χαλάει την τρέλα της βραδιάς
Γιατί έτσι πρέπει είπε
Μα αν έπρεπε κάτι
Σίγουρα θα έπρεπε
Να μην είμαστε εδώ
Ο κόσμος να ανέβαινε στο φεγγάρι
Το φεγγάρι να κατέβαινε στη Γη
Οι γυναίκες να ήταν όλες εξαίσιες
Τα φτερά της πρώην μου
Να μην αλυσόδεταν άλλον αγαπημένο
Εγώ θα έπινα κάθε απόγευμα τσάι στις 5
Με τον Δαλάι Λάμα
Θα έγραφα καλύτερα ποιήματα
Θα ήμουν ο ποιητής της χρονιάς
Να χαιρόταν κι η μάνα μου λίγο
Πιο όμορφος από τον Ιησού Εσταυρωμένο
Αν έπρεπε κάτι η τρέλα της βραδιάς
Θα κρατούσε έναν αιώνα
Υπέρλαμπρα ανοξείδωτος με θειάφι
Παραισθήσεων με αληθινά σταφύλια
Συμπαντικών κλημάτων
Θα ατένιζα τον κόσμο
Στην καυτή παλάμη της σελήνης
Θα έκαιγα λίγο από το όπιο της ποίησης
Και θα φυσούσα τον καπνό στη μούρη
Όλων των εκμαυλισμένων συνειδήσεων
Των τρομολάγων
Όλων των αδελφοτήτων της άμετρης καλοσύνης
Των άμεσων λύσεων ευτυχίας
Μιας αδυσώπητης ευδαιμονίας καταναλωτικού ίκτερου
Των αγίων της πόλης μου ενοριτών
Και όλων των επιτρόπων
Των αγαθών παπάδων τη φιλαρέσκεια
Στο μεγάλο κρεβάτι του Ιησού
Την ολοκληρωμένη πραότητα των μπάτσων
Με το κεφάλι γεμάτο κουδούνια ντιντινίζω παράξενα
Καθώς τα τρόλεϊ της λογικής
Σπινιάρουν στην έξοδο του μυαλού μου...

Εσωστρέφεια/ οι σιωπές των ποιητών/
Ένας σκύλος μόνος/ δεμένος στο παγκάκι.

Όνειρο μιας κάποιας Κυριακής

Ήρθε μειλίχιος και προσηνής αυτός
Με μια αόριστη υποψία ύπαρξης και ανυπαρξίας
Με κορδέλες μεταξωτές τυλιγμένος
Κατεβαίνοντας από βίαια ύψη μέσα σ' ολοπράσινους καπνούς
Θαρρείς το σάβανο τ' απείρου
Με τα χέρια του άσαρκα διάφανα σταυρωμένα
Άνοιξε την πόρτα και κάθησε δίπλα μου στο κρεβάτι
Με μιλιά τρεμάμενη σιγοψιθυριστή
Θυματίζω το άπειρο μου λέει
Έφυγα απ' το σώμα και το μυαλό
Στη σιγή περπατώ εξυψωμένος
Τότε αιωρήθηκε σαν φωτοβολίδα γελώντας
Και τρίζοντας ανυπόφορα

- Με τρομάζεις
- Ποιος είσαι συ ο ασώματος; μήπως ο διάβολος ή κανένας άγγελος;
- Εμπεριέχω και τα δύο γέλασε στενεύοντας στον άδειο του θώρακα
- Πες μου τι έχασες στην ύπαρξη, τι κέρδισες στο άπειρο βαθιά αγκιστρωμένος;

Σηκώθηκε τότε και η τέφρα του γέμισε το δωμάτιο με καπνούς εξάλλου τίποτα.

- Θέλω τσιγάρο, λέει. Δεν εγκαταλείπονται οι συνήθειες

Ωστόσο όσο ήμουνα έλειπα και τώρα που λείπω είμαι.

Μου έτεινε το χέρι σε φιλική χειραψία. Τραβήχτηκα κι ανακάθησε.

- Τι λες και τι μονολογείς, τι μαυρίλα προμηνύεις και

Τι σκέψεις ξερόκλαδα συνάζεις που δεν τα εννοώ;

Μην ήρθε η ώρα μου να λύσω την εξίσωση,

Ν' αποσπαστώ απ' την τροχιά της ύλης;

Ή είσαι μίαν αναλαμπή και οράματα του άγχους;

- Τίποτα από όλα τούτα που μου λες μα λίγο από τα πάντα

Ξεπήδησε η φωνή του σαν περιστεριού άγριο φτεροκόπημα

Μέσα από τα στήθη.

- Μαυρίλα προμηνύω ωστόσο όχι σαν αυτή του τάφου.

Τότε στρέφοντας το βλέμμα δεξιά είδα τα χιλιάδες άλογα

Με αίματα στα πλευρά να καλπάζουν ξέφρενα υπερπηδώντας

Κόκκινα σύννεφα

Πιο πέρα ένα κριάρι χτυπιόταν με τον ήλιο κι ένα κοριτσάκι με

Λοξό χαμόγελο μάζευε χαμομήλι

- Τι είναι κόλαση και τι παράδεισος, κύριε, επί τη ευκαιρία;
- Τίποτα και τα πάντα δύστυχε. Ξερόκλαδα χαμόκλαδα πουλάκια

Περιστέρια δράκοι με χίλια πρόσωπα και θηλυκά ωραία.

- Μα είσαι τόσο ασαφής ευλαβέστατε, πώς να σε εννοήσω;
- Δέντρα απ' την ανάποδη και χέρια ανυψωμένα. Γλώσσα Σαν τη σιγή την τρυφερή και λαίμαργο νεράκι.
- Κάτι θαρρώ να εννοώ και κάπως να σε ξέρω κι άμα θα σταυροκοπηθώ

Εδώ θα παραμείνεις;

- Χα, τότε κάγχασαν τ' ανύπαρκτά του χείλη. Δεν ξέρω-λέει- δοκίμασε
- Μα μήπως οι θρησκείες είναι μαντριά για να κρατούν την εξαγρίωση μέσα στα όριά της; Και τάξη να επιβάλλουν; Ή μήπως ευτυχέστερο σε κάνει αυτή η δράκαινα με τα πολλά κεφάλια;
- Ας το αφήσουμε κύριε αυτό δεν φτάνει το μυαλό μου.
- Και τι είναι νόηση μου λες;
- Πονάει το μυαλό μου από ωδίνες τοκετού

Κι έσφιξα γερά το κεφάλι μες στα χέρια μου. Είδα τα σύννεφα ψηλά

Να μετασηματίζονται σε ρητά του ανούσιου τίποτα φληναφήματα.

Συμπληγάδες συγκρούονταν με τα νέφη κεραυνοί ρινόκεροι με τα ρινοκεράκια

Στο διάβα τους τσακίζανε τα έρημα δεντράκια.

- Α, μου λέει, νόησις, αυτή η καλουμένη...Πρόκες στον αέρα αγαπητέ

Λιθάρι πανωλίθαρο πετρούλες συναγμένες και πύργοι μες στα κύματα.

Κουκλάκια

Χωρίς πρόσωπα και δίχως τα χεράκια ανατομίας μαθήματα που κάνουνε τ' ανήσυχα παιδάκια και πες μου -λέει- ξέρεις κάτι εσύ που νόημα μέσα να 'χει ώστε το σύμπαν να ακινητεί για λίγο την τροχιά του;

- Ναι, κάτι ίσως να ξέρω, τόλμησα να πω. Τα μάτια της είναι τόσο όμορφα και μεγάλα. Και στα χέρια της ας ήταν να πεθάνω.
- Ανοησίες, απάντησε, είναι πολύ ρηχό για ακινητήσει ένα σύμπαν. Είναι κάτι βαθύτερο οπωσδήποτε. Κάτι βαθύτερο, είπε, κρατώντας μια φλογίτσα από ροζ μενεξέδες και από λεύγες άπειρο.

Μακριά ακούγονταν μελωδίες πιάνου, να ξεδιπλώνονται σαν σημαίες στον αέρα και λέξεις παράξενες που πρώτη φορά άκουγα ενώ μια πεταλούδα ήρθε και κάθησε στον ώμο του.

- Είναι κάτι βαθύτερο οπωσδήποτε, κάτι βαθύτερο, μονολογούσε επίμονα

Και τρώμαζαν τα βιβλία στα ράφια φτύνοντας τις σελίδες τους. Αυτές οι μελωδίες του χαρτιού, οι λεκτικές σαύρες, τα φορτισμένα κενοτάφια του νου, οι αχόρταγες λεξούλες. Τον κοιτούσα στα μάτια του που είχαν πια τη λάμψη του γάργαρου τίποτα. Από χιλιάδες μίλια μακριά έβλεπα το άπειρο να έρχεται και να ρουφάει τη ζωή που έμοιαζε σταματημένη από αιώνες.

- Κι εγώ; Τι είμαι εγώ μακάριε; Ψέλλισα...

- Είσαι ο λόγος όσο ζεις κι ύστερα θα 'σαι χάος
- Ποιος είσαι συ που μου μιλάς και κάπου σε γνωρίζω; Μήπως είσαι ο πάναγνος ο άχραντος και άσαρκος πατέρας;
- Εγώ είμαι γιε μου κι Έλληνα ποιητή μου και σε χιλιάδες λεύγες άπειρο κάποτε κι εσύ θα 'ρθεις...

Η πρέζα των ονείρων

Σπασμένα ποτά σπασμένα μπουκάλια
Στις άκρες των ματιών ακροβατούν
Σπασμένη η πρέζα των ονείρων μου
Μου 'χει κάνει τις φλέβες μπουρδέλο
Που μπαινοβγαίνουν φτηνές γυναίκες
Όλο απόγνωση γιατί ίσως έχασαν αυτό
Που ποτέ δεν τους δόθηκε
Γιατί ίσως πέρασε πολύς καιρός που
Αγαπήθηκαν
Που είχαν κάτι να κρατηθούν κι ας
Ήταν ένα σύννεφο με παντελόνια ή χωρίς.
Σπασμένα ποιήματα μέσα σ' άλλα ποιήματα
Σκόρπιες λέξεις δίχως συνοχή
Έχω τελειώσει ήδη
Απ' το βρεγμένο ταβάνι χαζεύω την αράχνη
Υπάρχει μια διαφορά μεταξύ μας
Εγώ δεν υφαίνω τίποτα εδώ και καιρό
Η έλξη των ετερονύμων με έχει κάνει
Να την συμπαθώ
Έτσι που αν δεν τη δω μια μέρα
Νιώθω ένα σφίξιμο στο στομάχι
Οι λέξεις σκέφτομαι τα παιδιά με τα
Κάρβουνα στα μάτια
Τα άλογα τα μαύρα κατσίκια του μυαλού μου
Τα λογάκια τα χαριτωμένα
Και τα άλλα τα βαρύγδουπα σαν πόρτα
Κάστρου ποιητών
Εγώ θα επιμένω να μπαίνω απ' το παράθυρο
Για να σας τη σπάω
Γιατί δεν είμαι ποιητής.
Στο άγονο τοπίο του 11 σωτηρίου εν Χριστώ έτους
Σαν δορυφόρος που έσπασε κι έπεσε
Ριγμένος στην αχαρτογράφητη έρημο της οδύνης
Φωτογραφίζοντας το κενό στη λεωφόρο των ποιητών
Που αγάπησα.
Γιατί γυρίζοντας μια στιγμή το βλέμμα πίσω
Από κει που επιστρέφω
Βλέπω αστέρια πεταμένα
Πάνω σε σκουριασμένες λαμαρίνες.

Ανασύρω παιδικές φωνές απ' τα έγκατα της μνήμης χρώματα μεταλλικά
σπάζουν στην άκρη των κυμάτων σου αναζητώντας λύτρωση δεν πέτυχα
καμιά ευτυχία στο στήθος γεμίζω με πανικό τα χέρια μου και τον χύνω στ'
άνθη δροσίζοντας τα φυλλώματα των ματιών σου ποίηση μετρώντας
δάχτυλα πάνω στο σώμα βλέπω μια αμαξοστοιχία να περνά τα σύνορα
των ματιών σου.

Σίμων ο Κυρηναίος

Μέγας τρόμος η ζωή
Μέγας τρόμος κι ο θάνατος
Διχάζει τις ώρες σταματημένες
Στου μεσημεριού την αδράνεια
Αιωρείται σφαδάζοντας ο γοερός πυρετός
Της ύπαρξης συντελεσμένος
Κάτι μεγαλειώδες για το μεσημέρι
Δεν υπάρχει πλην των εξαιρέσεων
Και συ περνάς απέναντι με ίλιγγο
Πεζοδρομίου σκοτεινός με μαύρα φτερά
Κατέρχεσαι στο χαίνον πληγής που θριαμβεύει
Εσαεί
Παράπαις με αόρατο φορτίο
Νιώθεις το βέλος του χρόνου
Στη δεξιά ωμοπλάτη
Κανείς Σίμων Κυρηναίος δεν
Θα ελαφρώσει το βάρος
Έστω προσωρινά καθώς γοργοπόδαρος
Ανέρχεσαι στα νεφελώματα
Με μια σπασμένη αντένα
Δεν είναι τίποτα η νύχτα
Αν δεν είναι καμωμένη με θλίψη
Δεν είναι τίποτα ο όσιος χωρίς την προσευχή του
Αυτός ο πυρετός σε φλογίζει μερόνυχτα
Ο πόνος μεγαλώνεται όπως ανέπαφος
Προχωράς κι εξέρχεσαι του αινίγματος
Του πρώτου κλάματος
Κάποτε τα βήματά μας αιφνίδια θα μείνουν μετέωρα
Στις αντίστροφες δυνάμεις της σελήνης
Η καρδιά μου τρομακτικότερη προσχωρεί
Στη θλίψη του μαύρου
Μες στην ορμή για ζωή
Μες στη σφοδρότητα για ποίηση οδηγήθηκα
Αφού η ειμαρμένη εκεί σταμάτησε
Αδέξιο μαχαίρι στα χέρια
Μαθητευόμενου χασάπη
Λίγο πριν κόψει σε λάθος σημείο
Όμως ο ήλιος αρχαίος και πλέον
Στέκει πιο λαμπερός στο τρώμαγμά του
Πριν αρχίσει να ξεθωριάζει ανάμεσα

Σε πυρηνικά νέφη
Ας ήταν να ξέραμε τουλάχιστον
Ποιο χέρι σπέρνει
Ποιο χέρι θερίζει
Ποιο χέρι ποτίζει και ξεκόβει
Τις ζωές τις λιγοπερπατημένες
Από ποια σκοτεινή του σύμπαντος διεργασία
Γίνεται η επιλογή
Με ποια κριτήρια κλαδεύει
Ο αρχαίος κηπουρός
Υποψιάζομαι τη μη ποιητικότητα της ζωής
Υποψιάζομαι τη μη ποιητικότητα του θανάτου
Και την ποίηση ένα κενό ανάμεσα
Στη νύχτα και στο δέρμα.

Όταν όλα τα φώτα της ράμπας
Πέσουν πάνω σου
Πάντα εκεί
Μια μικρή σκιά
Θα αρρωσταίνει το φως...

Στιγμιότυπο

Γδύθηκε κρατώντας στα χέρια της ένα μεσημέρι από ροζ ιβίσκους αδιαπέραστη ομορφιά ίσως όχι μόνο από χρόνο ξάπλωσε δίπλα μου κάτω από τις τρενογραμμές που χώριζαν το μυαλό μου στα δύο ακούγονταν βογκητά απορροφώνται με μικρούς γδούπους απ' το βασιλικό στο παράθυρο όταν πια αργότερα ντύθηκε στο δωμάτιο κατακάθησε η αχλή από τα ποδοβολητά προϊστορικών πεταλούδων εκείνη τη στιγμή μεθυσμένος ακόμα έβγαλα το όπλο και πυροβόλησα τ' αστέρια το πρωί κάτι ψαράδες ανοιχτά της Λήμνου έβγαλαν ένα αστέρι μαζί μ' έναν ροφό και μερικά λιθρίνια αφού τα κοίταξαν καλά καλά είπαν τι παράξενο πράγμα κι όμως κάπου το έχουμε ξαναδεί κάπου εδώ υπάρχει το ναυάγιο και το 'ριξαν ξανά στη θάλασσα ευθύς έγινε δελφίни και τους έσκισε τα δίχτυα τα παιδιά στην παραλία χειροκρότησαν η καμπάνα δεν χτύπησε μια γριά έκλαψε ένας ποιητής με δυο σπίρτα έβαλε φωτιά στον ουρανό...

Η μελαγχολία του πρωινού
δοσμένη ολοκληρωτικά
από το αηδόνι μέσα απ' τις φυλλωσιές
κάπου μακριά ένα σαξόφωνο αναλύεται
σε λυγμούς από την ανάσα του Πάρκερ.

Ένα παιδί γελάει
Ο θάνατος στην αρχή
Πρωί
Μεσημέρι
Βράδυ
Αρχή
Μέση
Τέλος
Μπορείς να το πεις
Και ανάποδα.

Τυρόπιτα με ζαμπόν

Γριούλες γυροφέρνουν στο προαύλιο της εκκλησίας μιλώντας ακαθόριστα σιγομουρμουρίζοντας ψαλμούς κάτι ανάμεσα σε ντόπια διάλεκτο και αρχαιοελληνικά με μπαρόκ εκφορά. Ένας γάτος συρίζοντας φεύγει τρέχοντας. Ύστερα έρχονται στο φούρνο ένα ψωμί καλό ένα ψωμί μαλακό και ξεροψημένο μα πού να βρω τέτοιο πράγμα γαμώ την τρέλα μου μια τυρόπιτα όχι αυτή μια τυρόπιτα με ζαμπόν θέλω μια τυρόπιτα με λουκάνικο μια τυρόπιτα fuck off και δεν το λέω συζητάνε για κάποιον που πέθανε πολύ κρίμα αχ ήταν μικρός αυτός τόσο ξαφνικά μόλις 82 έτσι ήθελε ο θεός κυρία μου ετοιμάζομαι να πω μα το πνίγω ο παντογνώστης και αρχαιοειδήμονας κάτι ήξερε και του 'κοψε το ρεύμα για κάποιους που τυχαίνει να ξέρω μου 'ρχεται στο μυαλό ο στίχος του Αναγνωστάκη « α, ρε Λαυρέντη μόνο εγώ το 'ξερα τι κάθαμα ήσουν, τι κάλπικος παράς» τι να κάνω μου 'ρχεται αυτός ο στίχος ξανά και ξανά λες και τον κάρφωσαν στο μυαλό μου με πριτσίνια ύστερα φεύγουν τις φαντάζομαι να μην πηγαίνουν σπίτι μα πίσω από την εκκλησία στους τάφους των δεσποτάδων όπου υπάρχει μια πλάκα επιτύμβια άφησαν λέει «μνήμην άληστον και λύπη άφατον» εκεί να σηκώνουν την πλάκα και να εξαφανίζονται μία μία στα έγκατα μέχρι να εμφανιστούν το άλλο πρωί ζητώντας την καθημερινή τους τυρόπιτα...

Γυμνά καλώδια

Είναι πράγματα που δεν θα μάθουμε ποτέ
Κι άλλα που θα μάθουμε σε μια στιγμή
Με τα φώτα της απόγνωσης σβηστά
Ψηλαφώντας τους τοίχους
Στο διάδρομο θλίψης ανούσιας με το διακόπτη
Ξεχαρβαλωμένο και τα καλώδια γυμνά
Σαν τα χέρια σου όταν με άγγιζες
Μέσα έβρεχε χιλιάδες βολτ ερωτικής παραφοράς
Νιώθοντας καρφιά να συγκρούονται στις αρτηρίες μου
Γράφω πέρα απ' οτιδήποτε μπορώ να αγγίξω
Οσφραίνομαι ήττες τριαντάφυλλα στον κήπο σου
Θεέ.

Πιο πάνω απ' τον τρόπο δεν στάθηκε η γνώση
Πιο πέρα απ' τη γνώση δεν υπήρξε μνήμη
Να σπινιάρει σε καμένη ασφαλτο Σάββατο
Οι σκύλοι τρέχαν ξοπίσω δαγκώνοντας
Τις λαμαρίνες των ονείρων.
Τρέχουν κι οι άνθρωποι σε διανύσματα ενός τρόμου
Τόσο οικείου όσο η καθημερινότητα
Θλίψη χαρά και πάλι θλίψη και λέγοντας πάει
Ισορροπία λοιπόν ένα απίστευτο cool
Όταν κάτι δεν πάει καλά
Κάτι άλλο κάπου αλλού θα λάμψει
Γράφοντας ανισόρροπα ποιήματα
Των ονείρων άτεκνα αποστήματα
Τη δική μου κατάσταση δηλώνω
Σε μια γλώσσα που κι εγώ δεν ξέρω.
Κομμάτια σκέψεων στα κρέπια της σελήνης...

Ποίημα με θέα

Μες στη νύχτα έριξα πετονιά
Με δόλωμα το μυαλό μου
Το καλύτερο σκουλήκι μου είπανε
Από κει που το διαμόρφωσα
Μα δεν τσιμπάει ούτε ένα ποιηματάκι
Τόσο δα μικρό.
Έμεινα ξέμπαρκος από τρέλα κι απόψε
Να μιλάω μ' αστέρια με κακόφημους δρόμους
Με τεράστιες αφίσες που αποτυπώνουν
Απίστευτες γκόμενες
Στη μέση του πουθενά.
Με αλκοολικούς αγγέλους πίνουμε ερωτικές εκκενώσεις
Ασφυκτιώντας σε παράλληλα σύμπαντα
Εκπυρσοκροτούμε στοχεύοντας το αόρατο
Στη μέγιστη δυνατή απόσταση.
Με τοξικομανείς των ονείρων ανταλλάσσουμε
Ματωμένες βελόνες ποιημάτων
Στις γωνιές των δρόμων έχουμε κρύψει ένα
Κομμάτι της παιδικής μας καρδιάς
Επανερχόμαστε τις νύχτες ψάχνοντας
Σε κάτι απόμερα σημεία του εγκεφάλου
Έχουμε χτίσει τα εξοχικά μας
Απολαμβάνοντας τη θέα του κόσμου
Ενός κόσμου που καταρρέει δίχως υποστυλώματα
Με δρόμους όπως εντόσθια αγελάδας
Απ' τον σοφό Ηράκλειτο μέχρι σήμερα
Κατεδαφίζει...

Ποιος μοίρασε τ' αστέρια;

Ανάμεσα σε μένα και στη νύχτα
Ένα βαλτώδες τετράγωνο που τρέφεται
Με τη φαιά του εγκεφάλου μου
Αχνίζει καπνούς από θειάφι
Στα ερείπια μιας πραγματικότητας
Τιθασευμένης από δυναστείες λεπτομερειών.
Τραβάω την πέτσα του στήθους μου
Ελευθερώνω φρυγμένα ποιήματα
Γραμμένα στο ερημητήριό μου
Εκεί που μέρα μεσημέρι δημιουργώ
Τις τεχνητές μου νύχτες
Περιτριγυρισμένος από βιβλία
Ανεξιχνίαστες σκιές αγαπημένων
Προσώπων και πραγμάτων
Στα τζάμια κολλημένα φύλλα η
Βροχή ρανίδες αίμα
Τα μπουμπουνητά βρυχηθμοί ποιημάτων
Που δεν γεννήθηκαν ακόμη
Άραγε ποιος σπρώχνει αυτό το κάρο Ιερώνυμε Μπος;
Ποιος είναι αυτός που έκοψε και μοίρασε τ' αστέρια;

Σταθμός Λαρίσης

Ποτέ δεν κατάλαβα κι όλο ρωτούσα από παιδί μπαμπά γιατί λέγεται Σταθμός Λαρίσης αφού είναι στην Αθήνα; Παράξενη σκέψη νοσταλγίας καρφώθηκε στην καρδιά μου παρατώντας την πόλη με τα φώτα της να γίνονται ολοένα και πιο ωχρά καθώς η νύχτα έπεφτε κι η υγρασία σκέπαζε το λιμάνι η μουσική από τα μπαράκια της παραλίας φθίνοντας έγδερνε τις λαμαρίνες των караβιών ανατριχιαστικά κι απαλά πλάγιαζε στη θάλασσα του Θερμαϊκού παρέα με τα νεκρά ποντίκια τα μολυσμένα ψάρια και τ' αγόρια που δεν πρόλαβαν να γίνουν ποιητές. Μα σαν αναταράξεις τη λάσπη κι αποκαλύψεις τα διάφανα μέλη θα δεις τα δάχτυλα να παίζουν μουσική ακόμη βαθιά χαραγμένη στη μνήμη του κόσμου. Αποχαιρέτισα την πόλη μαζί με φαντάρους κυρίες τύπους αδιάφορους. Πάντα με γέμιζαν λύπη οι σταθμοί τα λιμάνια τα λεωφορεία οι μουσκεμένοι δρόμοι. Καπνίζοντας κρυφά έβλεπα στην άδεια μου θέση τα τοπία σκοτεινά να εναλλάσσονται ό, τι μπορούσα να διακρίνω ή ό, τι φαντάστηκα. Έγειρα αποκαμωμένος και κοιμήθηκα με το κεφάλι στο σάκο μου. Ξύπνησα μπαίνοντας στην Αθήνα είχε αρχίσει να χαράζει σαν λίγο πριν νυχτώσει και πάλι αυτή η ίδια αίσθηση ένα κομμάτι χαρτί μια λάθος κίνηση φίλε Νίκο η ίδια κίνηση πάντα που κι εσύ γνωρίζεις χίλιοι καθρέφτες ράγισαν μέσα μου βλέποντας τους άστεγους στο σταθμό και σκέφτηκα να γυρίσω πίσω. Όχι έπρεπε να συνεχίσω δυο τρεις μέρες θα ήταν μόνο παρέα με φίλους.

Η μισή Ρίτα έπεσε στο μπαρ...

Μεσάνυχτα στάζουν υγρασία
στη γενέθλια κωμόπολη
Ποντάροντας τον εαυτό μου ξανά
στο μπαρ του ερέβους

Νιώθω σαν μόλις να δολοφόνησα
τη σιωπή μου σημειώνοντας
από μνήμης τσαλακωμένους
στίχους
κι ύστερα κι άλλους κι άλλους
και όλοι μαζί για πέταμα

Στα μάτια ενός σκύλου η πραγματικότητα
είναι λιγότερο πραγματική από κάθε
τι άλλο υπάρχει σ' ένα κεφάλι
ανοιγμένο σαν καρπούζι

Απ' τη σκισμένη αφίσα
η μισή Ρίτα έπεσε
η άλλη μισή με κοιτά
με μισό μάτι

Έι Ρίτα κερνάω σαμπάνια
Θα κάνουμε και κόκα αν το θες
Κάνε μου παρέα σήμερα
που βρέχει κίτρινα φώτα
στη λεωφόρο
που βρέχει δάκρυα στα μάτια του σκύλου
που του σκοτώσανε τα παιδιά του

Φέρε και τη Ρόμι μαζί
Θα περάσουμε φίνα οι τρεις μας
Μια κίτρινη τρύπα η ψυχή σου
με ρουφάει
Πυκνές γάζες αυτή η τρέλα
έρχεται σε δόσεις
Κι άλλοτε μεμιάς δριμύ χαλάζι
στα κεραμίδια
Κομμένα γάντια στους κροτάφους
Ζεστές παραισθήσεις απ' το φούρνο

μικροκυμάτων του μυαλού σου
όνειρα που κολυμπούν στο αλκοόλ

Ρίτα σε ξέρω και με ξέρεις καλά
Όταν σβήνουν τα φώτα λευκές αράχνες
τα μάτια σου
Τα συντριπτικά σου δάχτυλα με καθηλώνουν
στη γωνιά της νύχτας χωρίς νύχτα

Στραγγαλίζοντας με μαξιλάρι
την κραυγή του κενού σου

Σε είδα στο Χάρλεμ προχθές παρέα
με κάτι μαύρους να προσπαθείς
να ψωνίσεις τη ζωή που έχασες
να ψάχνεις τη μάνα σου στα σκουπίδια
της έβδομης λεωφόρου και τις
στρατιές των ανδρών που γεράσανε
περιμένοντας ένα ψεύτικο νεύμα σου

Πολύ κοινή μου κατάντησες κούκλα μου
Μαγειρεύεις με ποδιά και ρόλεϊ
Τα παιδιά σου περιμένεις στη στάση
Του Σχολικού κι ύστερα βράδυ
Στην τηλεόραση να πει σ' όλους
Παραμύθια ο μπαμπάς σας
Φιλί στο μάγουλο και καληνύχτα

Ρίτα γάμησέ τα μωρό μου
καλπάζει ο θάνατος στις ενδορφίνες
του μυαλού σου
Αυτή η ζωή ελάχιστη ζωή έχει μέσα της
Είναι απλώς μια σκάλα που όλο κατεβαίνει
και κάπου ξαφνικά σπάει

Έλα κι έχω κλείσει δωμάτιο για μας
Για μια νύχτα μόνο μια νύχτα
στο intercontinental της Κόλασης
Έχει την καλύτερη θέα από δω
ο παραδεισένιος κόσμος των αστών...

Αλκυόνη

Σ' ένα μπαρ
αργοπίνοντας
σκοτωμένες ώρες
σε είδα

Φτωχή η ποίησή μου
να περιγράψει ομορφιά
Αφού μαθημένος αλλιώς
καθαρογράφω πόνο

Μα εξαίσια πάνω σου
λιποθυμάει το βλέμμα

Ας ήταν με τα ρούχα σου
σήμερα να έντυνα τα αγάλματα

Σε ονόμασα Αλκυόνη

Κενή σελίδα

Μια γαμημένη λευκή σελίδα
Είναι απλά μια γαμημένη λευκή σελίδα
Όπως η λευκή οθόνη του κινητού
Και του υπολογιστή η άδεια ηλιθιόφρατσα.
Κρατώ την πόρτα μισάνοιχτη
Και το παράθυρο επίσης
Μήπως φυσήξει λίγος αέρας ποίησης
Και μπει στο ανοιχτό μου πουκάμισο
Κοιτάζω τα βιβλία βλοσυρά στα ράφια
Και στο πάτωμα
Καρούζος, Πούλιος, Λειβαδάς και
Λίγο πρόζα Μπέκετ
Τα κοιτάζω λοξά λες και με δείχνουν
Με τα δάχτυλα των σελίδων τους
Μπρος μου το «πώς είναι».
Πώς να είναι αγαπημένε Samuel;

Είναι και δεν είναι
Αν ποτέ ήταν
Όπως ήταν είναι
Και αν είναι έτσι θα μείνει.

Ανάβω τσιγάρο σβήνω τα φώτα
Έρχομαι να σε βρω
Να μου πεις για την καινούρια
Εφήμερη λευκή σου τελειότητα
Το νέο σου απόκτημα εκείνον τον τύπο
Τον εκατοστό άντρα
Που θα 'μενες μαζί του για πάντα
Στο δρόμο ελευθερώνω όσα πουλιά
Κρατούσα στο καπέλο μου
Μερικά κουνέλια
Μοιράζω αόρατα τριαντάφυλλα στα κορίτσια
Στις βιτρίνες της Τσιμισκή
Φλερτάρω λίγο μαζί τους
Έχουμε την ίδια σιωπηλή απόχρωση στα μάτια
Ιδιάζουσα παρατηρητικότητα
Μια αφαίρεση που είναι ό, τι προσθέτουμε
Βάζοντας τα ρούχα του εγκεφάλου στ' άπλυτα
Φόρα παρτίδα

Μια παρτίδα σκάκι που την παίζω μόνος
Κατά προτίμηση πατάω στο μαύρο
Χαζεύω μερικά βιβλία στις προθήκες του Ιανού
Περιμένοντας μήνυμά σου οι σκέψεις
Μου οριζόντια χρυσόψαρα στη γυάλα
Όταν τα ξεχνάω κάνα δυο βδομάδες ατάιστα
Αυτή η σελίδα ας μείνει κενή καθώς
Η φολιδωτή ουρά των λέξεων χάνεται
Στα άδυτα του απογεύματος.

Limit

Αυτός ο θεός ξέρετε που υπάρχει εντός
Τσακίζεται και σπάει
Κάποτε με λυγμούς μπερδεύει το άσπρο μαύρο
Και γελάει
Αγκαλιάζει ό, τι πνίγει
Ό, τι αφήνει για να φύγει
Κάτω απ' τα όρια
Αν ήτανε αλλιώς
Αν δεν είχαν σπάσει τα φρένα
Του κόσμου
Αν μετριόταν η τρέλα
Με κριτήρια αλόγου
Η ολόσωστη φρονιμάδα
Ποτέ δεν πρόκοψε
Κι ας στεριώνει σπιτικά
Στου παντέρημου νου
Το άσωστο πανηγύρι
Με ωθεί εκτός
Στην άμμο βαθιά σκαλίζοντας
Του ανέμου την άυλη ύλη
Προσπαθώντας ν' αδράξω
Την τέλεια του φωτός γεωμετρία
Που διαφεύγει / λεπτότης
Έτσι ή αλλιώς θα 'φευγε
Θραύω εκμαγεία / ό, τι είμαι έδειξα
Ιδεώδης τρελονοήμων
Ποιος υπήρξα αποκλείοντας στερήσεις
Τι αφρένεια η περισυλλογή
Χημικά εσώκλειστη
(εννοώ θα μπορούσα να είμαι παραλία
Πίνοντας μοχίτο)
Εντούτοις ταχυδρομώ συν άπειρο
Και τείνω προς τα κάτω
Με καρφιά τη ροή του μέλλοντος χρόνου
Δεν σταματάς
κι ας είναι η ποίηση
ό, τι και όπως
στο σημείο αυτό
Ο Βούδας ήταν έξω φρενών
Με χυμένα μυαλά
Επιχειρώντας την κατανόηση

Εξουδετερώνει παντοδύναμος
Όσο
Μέχρι
Τα βήματά του
Σταματήσουν πίσω απ' την πόρτα
Σιωπή
Δισταγμός
Ανοίγει ξαφνικά
Κάποιος και σε τραβάει
Πανίσχυρο Ajax
Θάνατος
Έτσι απλά
Ήσυχα έρχεται
Αυτονόητα
Ανάσταση
Ποτέ
Ουδείς
Limit...

Ποιητής

Αλήτης αλυσόδετος
στα σύννεφα
υποφέροντας ύπαρξη
καταρράκωση κτλ κτλ
σε ήχο δεύτερο πλάγιο

Σε τρίκλιτη βασιλική της αγωνίας
αιωρείται απ' τους πολυελαίους
της αιωνιότητας...

Poetica

Υπάρχω ερωτευμένος
με την ιλιγγιώδη έλξη
των αγριολούλουδων
Αυτόν τον πόνο
τον ονομάζω
Ποίηση

Εμνήσθην ημερών αρχαίων

Νύχτα με θεόφτωχη πανσέληνο
Έβλεπα φωτιές να σε φωτίζουν
Και τις γυναίκες τώρα γυμνές
Να ρίχνουν πέτρες στο ποτάμι

Ήταν όλες όμορφες
Αλκυόνη, Ρέα, Αντιγόνη, Αριάδνη
Πολύμνια, Αφροδίτη
Η Άρτεμις με τα στήθη σαν γροθιά
Κοίταζε στα μάτια τη μεγάλη άρκτο

Ύστερα ήρθαν οι έρωτες
Πρώτοι θεοί και θηρευτές
Τόξευαν τις γυναίκες στους μηρούς

Σκορπίστηκαν εδώ κι εκεί
Και μες στις καλαμιές
Πνιχτές κραυγές, πάθος και στις λαγόνες
Άνθιζε ο έρωτας ολόδροση φωτιά

Νυχιές στα στέρνα των ερώτων
Στο λαιμό φλεβίτσες πάλλονται
Μπλε ηλιοτρόπια γελάκια

Έτσι οι γυμνοί θεοί αγκαλιασμένοι
Έδειχναν τον έρωτα

Το ξημέρωμα τίποτα δεν μαρτυρούσε
Τη φωτιά της νύχτας
Μόνο η υγρασία που απ' τη θέρμη άχνιζε
Λαμπυρίζοντας στις πρώτες αχτίδες
Το κρύο που έσπαζε σε ρωγμές
Δείχνοντας την ωραιότητα
Και μακριά τα πουλιά που πετούσαν
Κελαηδώντας προσευχές

Σε διάσπαρτες νύξεις πλέον

οι μνημένοι μάντευαν τον έρωτα

Πιο πέρα σε κάτι χαλάσματα
οι ποιητές περίμεναν τη βροχή

Απουσία

Εμείς εκεί εποχές ολόκληρες
ντυμένοι με τα καλά μας

Παιδιά ακόμα με τα κουρέλια
του πρώτου ενθουσιασμού
την ελπίδα κατάματα καρφωμένη

Με την εξαίσια νιότη μας μανδύα
ιδανικά ωραίοι ανερμάτιστα ερωτικοί
γυροφέρναμε

Μα δεν ήρθε στο ραντεβού
η ζωή που περιμέναμε
Κάθε φορά ερχόταν
και μια άλλη πραγματικότητα
λιγότερο ελκυστική

Στην αγχόνη του ήλιου
οι δωρεές που δώσαμε
χωρίς αντίκρισμα
Οι προσδοκίες μας
όνειρα εξημερωμένα

Τώρα πια θα φύγουμε ελπίζοντας
στην άλλη φορά
μα όχι με τον πρώτο ενθουσιασμό
και την ίδια επιθυμία να φωλιάζει
στο στέρνο μας

Διέξοδος

Σαν το πουλί
Στο θρυμματισμένο
Τζάμι της ομίχλης
Που ψάχνει να βρει διέξοδο
Η πόλη
ξένη πάντοτε έμεινε
Να εικάζει
Ξεθωριασμένες μνήμες
Ανασύροντας απ' τα υπόγεια
Το ένδοξο παρελθόν της

Καρδιά μου- έρημη πόλη
Καμένη άσφαλτος
Το καλοκαίρι θα 'ρχεται
Πάντα κρυμμένο
Μέσα στα μάτια σου.

Συστολή

Στην παρτιτούρα του μυαλού μου
παίζουν νότες βιτριολικές
Εκστατικά παραναλώματα
Πόρνες δίχως
καμιά εκλέπτυνση οι λέξεις
Αν λείπει ουρανός
απ' τον ορίζοντα
δεν καταλαγιάζει
του στήθους η ορμή
Πλούτος μου είναι
αυτή η χυμένη λάβα
Ζωή που δεν έμαθε να ζει
Αν υπάρχει
απ' την ανάποδη γίνεται
Σάλος οι σίχοι
Εκκωφαντική σιωπή
Δηλητήριο
Η καρδιά βγαίνει
απ' τα δάχτυλά μου
καθώς γράφω
καθώς αγγίζοντας
το λαιμό σου
νιώθω το αίμα

Απόγευμα στο κοιμητήριο

Πιότερη απ' τη γαλήνη
Των νεκροταφείων δεν δοκίμασα
Στους νοερούς προγόνους
Ανάβοντας κεράκια δεξιά αριστερά
Χαζεύοντας
Εισπνέοντας αγαθό αεράκι με τα μύρα
Νομίζω πώς προσφέρω
Τι ακριβώς;
Η μια μου σκέψη καβαλάει την άλλη
Εξαγριωμένος νους
Σε στασιμότητα του αστάθμητου
Προσπαθώντας να πω
Σ' αυτούς που κάτω άνθισαν
Θησαυρίζοντας
Έξω από κάθε γλώσσα
Γριούλες μιλάνε στους νεκρούς
Λες και υπάρχουν στον Ενεστώτα
Εμένα μη μου το κάνετε αυτό
Διχάζει το στήθος μου
Αλυσοπρίονο να μην μπορώ να απαντήσω
Κάτι πιο σικ ε καλά ίσως μαχαίρι
Να μην μπορώ να ζητήσω
Μια δροσερή πορτοκαλάδα
Στην παχιά ζέστη του Αύγουστου
Η μια μου σκέψη ρίχνει μπουνιδια στην άλλη
Προσπαθώντας να πω...

Περιφέρεσαι στην παραλία
μη ξέροντας γιατί βγήκες
ούτε πού θέλεις να πας
αν κάπου θέλεις
αν κάτι θέλεις τελικά
Σ' αυτήν την πόλη που ο ήλιος
είναι άρρωστος
βιδωμένος στα 4 σημεία τ' ουρανού
κάποτε αναρωτιόσουν
γιατί οι άνθρωποι γυρνούν στους δρόμους
με κάτι τεράστια εγκαύματα στις πλάτες
Τώρα ξέρεις και δεν απορείς
Μεγάλωσες
Είναι γιατί τα φτερά τους τα κόψανε
Ποιητή.

Ο πατέρας

Τα καλά ρούχα του πατέρα
Τώρα που πέθανε τα χάρισα στους τρελούς
Ενός ιδρύματος
Τα χέρια της μάνας μου τρέμανε
Εμένα ήταν σταθερά
Αφού μπορούσα να χαράξω
Μια ευθεία γραμμή
Ανάμεσα στη ζωή
Και στο θάνατο
Από τότε δεν ξανάδα τους τρελούς
Όμως τα μάτια τους θα γυαλίζουν
Από χαρά
Μαζεμένοι γύρω απ' το χριστουγεννιάτικο δέντρο
Τα λουλούδια θα έπαιρναν το χρώμα
Όλων των πυρπολημένων
Δειλινών
Σβησμένων με πέντε κύματα θάλασσας
Απ' τα χέρια του κηπουρού
Με το ωραίο κασκέτο του πατέρα
Κοιτάζοντας τώρα μια άδεια ντουλάπα
Απορώ πώς χωράν
Οι αναμνήσεις μιας ζωής
Σε δυο μόνο χαρτόκουτα

Η Gloria κι ο σκύλος

Μόνος στο μπαρ εδώ και ώρα
Πίνω χαμένος στις σκέψεις μου
Οι λιγοστοί θαμώνες φαίνεται
Να διασκεδάζουν
Έρχεται και κάθετα δίπλα μου
Φοράει μαύρο πουκάμισο και στενό τζιν
Η γραμμή που χωρίζει το στήθος της
Μου φέρνει ανατριχίλα
Τι κάνεις ρε Gloria; Καιρό έχω να σε δω.
Σόλο σήμερα;
Ε ναι. Κάπως έτσι. Δουλεύει ο άντρας μου
Και είπα να ξεσκάσω.
Μυστήριος τύπος εκείνος απέναντι που κοιτάει κατά δω.
Παραγγέλνω άλλο ένα.
Είναι γνωστός μου πολύ καλός ποιητής.
Εμένα πάλι μου κάνει για αδερφή.
Ίσως και να είναι Gloria.
Καθόλου παράξενο
αυτοί οι τύποι που γράφουν ποιήματα
Είναι πυροβολημένοι.
Εσύ δεν μου είπες με τι ασχολείσαι.
Με τα χωράφια του γέρου μου κορίτσι
και ζυμώνω ψωμιά.
Σε κερνάω το κρασί εγώ Gloria.
Πρέπει να φύγω.
Ήπια αρκετά απόψε.
Περνάω μπροστά απ' τον μυστήριο τύπο,
αυτόν τον ποιητή
Κάνει πως δεν με βλέπει,
παλιά θυμάμαι είχε κάνει κακή κριτική
Για τα ποιήματά μου, αλλά τι να λέει.
Πιο παλιά είχε κάνει και καλή
Χωρίς να έχει διαβάσει κάτι δικό μου.
Είχε πει τότε πως έχω τη στόφα ποιητή.
Είναι αστείο μάλλον. Σχεδόν φάρσα.
Ανοίγω την πόρτα. Έξω φυσά και χιονίζει
Ο αέρας παρασέρνει σκουπίδια και τα
Στροβιλίζει.
Παραπατάω λίγο, πιο κάτω ένας σκύλος
Με μαύρη στάμπα στο μάτι με ακολουθεί

Τρέμει ολόκληρος και πεινάει
Είναι χτυπημένος σίγουρα γιατί σέρνει
Το μπροστινό του πόδι
Πάω μπροστά και συνεχίζει να μ' ακολουθεί
Σε απόσταση λίγων βημάτων
Στέκομαι και στέκεται κι αυτός

Θα 'καιγα τα ποιήματά μου όλα
και δεν θα ξανάγραφα
Αν μπορούσε απ' τη φλόγα τους
να ζεσταθεί λίγο
Απόψε αυτός ο σκύλος
Θα ήταν η καλύτερη κριτική.
Θα είχα πετύχει το σκοπό μου.
Θα ήμουν μια όαση ποίησης στο ερημικό
Βασίλειο ενός σκύλου
Αξίζει τον κόπο σκέφτομαι
Μπαίνοντας στο αυτοκίνητο
Έστω κι έτσι.

Ευδαιμονία

Ανέλπιστα άκουσα τις κραυγές
Από το βάθος του μεγάλου
Δάσους των σκέψεών μου
Είδα να ορθώνονται πάνω μου
Μια θύελλα κι ένα πουλί
Ένας σκύλος και μια άγκυρα
Μια ευτυχία δίχως γράμματα
Ερωτηματικά κι αποσιωπητικά
Αναθέματα
Στον γαμημένο σας πολιτισμό
Ένα κενό πάντα κάπου θα υπάρχει
Σ' ένα ξεφτυλισμένο σύμπαν
Ψωνίζω ευδαιμονία
Κεφάλτος γυρνάω σπίτι
Με δυο σακούλες ποιήματα
Σε τιμή ευκαιρίας
Ανταλλάσσω δυο τρία χαμόγελα
Λίγες λοξές ματιές
Κρυφοκοιτάω τη γυναίκα
Του απέναντι
Φλερτάρω κοριτσάκια
Γεμίζω τα δικά μου κενά
Κάνω τον μαλάκα
Και τις λίγες ώρες που είμαι εγώ
Συνήθως κοιμάμαι...

Ανάμεσα σε δύο θλίψεις κι εφτά νύξεις

Το αίμα των αγγέλων ακούγεται
Στο βάθος του ύπνου σου
Είμαι γυμνός εδώ και κρυώνω
Απ' την ψύχρα των άστρων
Περπατώ όλη νύχτα στα
Υπνοβατικά μου τοπία
Και σου κρατώ το χέρι
Έλα και σκύψε πάνω μου
Κρύψε με στη φτερούγα των χειλιών σου
Τύλιξέ με στη μεταξένια εσάρπα
Της καρδιάς σου

Απόγονος του Κάιν, σκότωσα τον πατέρα μου
Μ' ένα βέλος ποτισμένο σε μανδραγόρα
Ανέστησα το Λάζαρο και αυτοκτόνησε
Πριν η μέρα κλειστεί σ' ένα κοχύλι
Στη μαύρη θάλασσα

Οι φλέβες των ματιών σου σπάσανε
Και τα χέρια μου πλημμύρισαν φως

Αιώνιο φως ανάμεσα σε δυο θλίψεις
Αυτών που πέρασαν και κείνων
Που θα 'ρθουν
Άραγε τι μας περιμένει
Στον κήπο των αγαλμάτων
Που δεν γέρασαν ποτέ...

Που την αγάπη δεν ψιθύρισαν
Τη σήκωσαν ψηλά μέσα στο κυκλικό αίμα
Των πουλιών με διάφανα χέρια

Ποιο κύκνειο άσμα
Μας κυκλώνει τις μέρες;

Ανάμεσα σε δυο θλίψεις κι εφτά νύξεις
Περπάτησα μόνος.

Nostalgia

Τα στριγκλίσματα του φεγγαριού
στις απόμερες αλέες που παίξαμε
με τα νύχια μπηγμένα στο πηχτό
βούτυρο του ήλιου

φορώντας το ασφυκτικό κενό
της ζωής στα μάτια
μέρες ζεστές
μέρες αγκαλιά με το αίμα μας
κάποτε θα νοσταλγούμε.

ISBN: 978-960-93-4145-5

νέο Flipping book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 9